

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἑλληθεὶς κατασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκρομενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἑριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΕΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80 Ἐξήμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίγια 10.

Ἐξήμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΜΕΡΗΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἐπιθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 84ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 45

35᾽ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Α Ν ἡ ἐρώτησις αὐτῆς τῆς «Κυριακῆς» ἔλεγε: «Ποῖο ἦταν τὸ πῶς κομικοτραγικὸ ἐπεισόδιον πού σᾶς συνέβη», καὶ ἂν ἦμεν καὶ ἐγὼ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως καὶ ἔλαβαι μέρος στὴν Κυριακῆ, ἀσφαλῶς θὰ ἔπαιρνα τὸ πρῶτον βραβεῖο. Ἀλλὰ ἡ Διαπλάσις δὲν ἔδωκε τέτοιαν ἐρώτησι, καὶ ἂν τὸ ἐπεισόδιον πού μοῦ συνέβη θὰ φαινόταν κομικὸ στους ἄλλους, γιὰ μένα ὁμως ἦταν ὑπερτραγικώτατο! Ἐπειτα εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ ἡ ἐποχὴ πού φοροῦσα κοντὰ παντελόνια καὶ ἦμουν συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. (Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ φοροῦν κοντὰ παντελόνια, γιὰτι πολλοὶ φοροῦν καὶ μακρού.) Καὶ τέλος, ναὶ μὲν ἔλαβα μέρος στὴν 35᾽ Κυριακῆ, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς θύμα καὶ καθόλου ὡς διαγωνιζόμενος...
Τώρα μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς ἀκούω νὰ φωνάζετε: «Τί; τί; ὡστε καὶ σ' αὐτὴν τὴν Κυριακῆ ἔγενε ἐπεισόδιον;» Ναι, φίλοι μου, ἔγενε καὶ παράγενε. Ἀλλὰ σᾶς τὸ δοκίζομαι μὲ τὴν χεῖρα

έπι της καρδιάς, πώς αυτή τη φορά ο δράστης δεν ήμουν ούτε εγώ, ούτε η 'Αγάπη, ούτε κανένας άλλος απ' το σκιτικό μας, αλλά το ίδιο το Πεπρωμένο, αναστασιακό στο πρόσωπο του Κυριακού, του καινοφανούς μικρού μας υπηρέτη.

Ο Κυριακός αυτός μ'εξ' έρθει εκείνες τις ημέρες από το χωριό του. Προθύμο παιδί το κακόμοιρο, ήσυχο, εργατικό, αλλά ένας βλάκας, μ'α τί βλάκας! 'Αρχει να σ'αξ π'ω ότι μια φορά ήθελα να βάλω σπέρμα στη σπιροτοθήκη και, επειδή έρχονταν λίγο μακριά, τού είπα γιά κόψη τις άκρες. Κι' αυτός έκοψε... τί νομίζετε;... τ'α κεφάλια! Σπίρτο μονάχο κι' άκέραιο λοιπόν αυτός ο Κυριακός! Κι' εγώ πού τ'α προαισθάνομαι όλα, έλεγα στην κυρία Διάπλασι:

— Αυτός με την κουταμάρα του θ'α μ'αξ κάμη καμιά μεγάλη ιστορία.

— Μπα, θ'α μάθη, θ'α διορθωθ'η, έλεγε η κυρία Διάπλασι. Και ο Κυριακός μ'εν δεν διορθώθηκε, μ'αξ διορθώσε μ'εμας γιά καλά. Κι' ας είχαμε λάβει όλα τα προφυλακτικά μέτρα γι' αυτήν την Κυριακή.

— Αδ'η τη φορά, είπα, κυρία Διάπλασι, θ'α την κάνω εγώ αποκλειστικός, μόνος μου. Δεν θέλω ούτε 'Αγάπες, ούτε 'Ελπίδες, ούτε Κυρά-Μάρθες, ούτε Πίσσες, ούτε κανένα. 'Αλλοιώς, παραιτούμαι.

— Καλά, 'Ανανία, είπα η κυρία Διάπλασι. Κάνε δικως θέλεις. 'Αν όμως θελήσης να σε βοηθήσουμε...

— 'Οχι! φώναξα αγριεμένος και χτύπησα το πόδι μου στο πάτωμα. Δεν θέλω ούτε να με πλησιάση κανένας. 'Όλοι με ζαλίζουν, με μπερδεύουν, με γρουσουζεύουν, με κάνουν να τ'α χάνω.

— Π'ω, π'ω, μ'ην τού λέτε τίποτε και θ'α τόν πιάση κρίσις... νευρική, θέλω να π'ω, είπα η Κική.

— 'Ορίστε, βλέπετε, κυρία Διάπλασι; έφώναξα. Είναι κατάσταση αυτή;

— 'Εχεις δίκιο, 'Ανανία, είπα η κυρία Διάπλασι. Πάρε, παιδί μου, τις απαντήσεις και πήγαινε, κλείσου στο δωμάτιό σου να εργασθ'ης.

— Θέλεις να σου κάνω και κανένα χαμομηλάκι γιά να ησυχάσης λίγο; είπα η κυρά-Μάρθα.

— Δεν έδωσα καμιά απάντηση, — δική μου δηλαδή και όχι από εκείνες της Κυριακής, — και ανέβηκα στην κάμαρά μου. 'Αλλά όταν θέλησα να κοιμηθώ τ'α γράμματα πάνω στο γραφείο μου, είδα π'ώς δεν υπήρχε γραφείο! Τόχα με δώσει την προηγούμενη τού μάστορα να το διορθώση, και στη θέση του είχαν βάλει ένα μικρό τραπέζι, όπου ήταν αδύνατο να χωρέσουν τόσα γράμματα. Τι να γίνη τώρα; Πού να βάλω τις απαντήσεις; Αίφνης μ'α φαντήρη ιδέα: Την ώρα που ανέβαινα, είχα περάσει από την κάμαρα της 'Αγάπης και είχα ιδεί το κορινθιακό όπου βάζει τ'α ρούχα όσα είναι γιά διορθώμα. 'Εκει θ'α χωροθώσαν τ'α γράμματα μ'α χαρά. Μήπως κι' αυτά δεν ήταν... γιά διορθώμα; Τι με τ'ο βελώνι, τι με την πέννα...

— 'Ετσι μ'ηκα κλεφτά στην κάμαρα της αδελφής μου, άδειασα τ'ο κορινθιακό επάνω στο κρεβάτι και τ'ο έφερα στο γραφείο μου. 'Α! τι ώραία που χωρέσανε μέσα τα γράμματα! Τι σίγουρα πού θ'α γινότανε η κρίσις της Κυριακής! 'Αρχισα να συγχάρω ο ίδιος τόν εαυτό μου γιά την καλή μου ιδέα. (Αυτό μπορείτε να τ'ο κάνετε και σεις. Σφίγγετε δηλαδή τ'ο άριστερό χέρι σας με τ'ο δεξι και λέτε «Μπράβο, μπράβο!»)

— Αίφνης, — τ'ο Πεπρωμένο! — άκουω να με φωνάζουν από κάτω:

— 'Ανανία! 'Ανανία!

— Δεν τ'ο κουνάω κι' ας φωνάζουν, σκέφτηκα. Δεν έννοουν να μ' άρ'ησουν ήσυχο μ'α στιγμή;

— Οί φωνές όμως εξακολουθούσαν: «'Ανανία! 'Ανανία!»

— 'Αει στο καλό! είπα. 'Ας τρέξω μ'α στιγμή κάτω να ιδώ τι τρέχει, και έπειτα τρέχω πάλι επάνω.

— Την ώρα που σηκώνομουν, τ'ο μάτι μου έπεσε στο καλάθι όπου πετώ τ'α άχρηστα χαρτιά. 'Ηταν γεμάτο ως άπ'άνω.

— Καλά πού τ'ο είδα, σκέφτηκα: θέλει άδειασμα γιάτι μπορεί να χωραστή. 'Ω, βέβαια θ'α χρειαστή...

— 'Εβείνη την ώρα, να στην πόρτα κι' ο Κυριακός.

— Κύριε 'Ανανία, μου λέει, σ'ας φωνάζουν να πάτε γρήγορα κάτω.

— Καλά, τάκουσα, πηγαίνω, τού είπα. 'Εσύ τώρα, μ'α κι' είσαι δ'ω, να μου άδειάσης τ'ο καλάθι μου με τ'α χαρτιά στα σκουπίδια.

— 'Ετρεξα κάτω, έτοιμος να βάλω τις φωνές πού μου έπάρειαν την ήσυχία, αλλά δεν πρόφθασα. Κι' οί δώδεκα άδελφές μου, μόλις μ' άντίκρισαν, άρχισαν όλες μαζί:

— 'Ελα, 'Ανανία, να ιδής τι σου έστειλε ο 'Αζαρίας! 'Αλήθεια, ο καμμένος ο φίλος μου δεν μ'ε είχε ξεχάσει και, από τ'ο νησί πού παραθέρριζε, μ'αξ είχε στείλει ένα καλάθι σταφύλια, ένα κλουβί όρνθια κι' ένα γράμμα. Τ'α σταφύλια και τ'α όρνθια γιά να τ'α φάμε, και τ'ο γράμμα... να τ'ο διαβάσουμε. 'Ημουν στ'ον β'όδρομο ούρανό. Χρόνια είχα ν' ανέβω τόσο ψηλά. Δυστυχώς όμως η εύτυχία δεν διαρκεί. 'Εκει πού κάναμε συμβούλιο με την κυρά-Μάρθα π'ώς θ'α ήταν καλύτερα τ'α όρνθια, ψητά ή πλάφι, άκουω την 'Αγάπη να λέη άουτητά:

— Κυριακό! Τι θέλει τ'ο κορινθιακό μου στα χέρια σου; Γύρσια τ'ο κεφάλι μου μ' ένα φοβερό προαισθήμα. 'Ο Κυριακός κρατούσε τ'ο κορινθιακό εκείνο όπου είχα βάλει π'ω όλίγοις τις απαντήσεις γιά την Κυριακή. Και τ'ο κορινθιακό ήταν άδειο!

— Δυστυχία μου! φώναξα. Τι θέλει αυτό στα χέρια σου;

— Δεν μ'οίθες, άφεντικό, να τ'ο άδειάσω στα σκουπίδια; είπα ο Κυριακός: και μ'αξ κοίταξε σ'α χάλας τ'ων χαχών.

— Τρομάρα μου! φώναξα και τράβηξα τ'α μαλλιά μου πού είχαν σηκωθεί ψηλά από τ'η φόβη.

— 'Ο Κυριακός (μοιραίο και τ' όνομα!) είχε πετάξει την Κυριακή στα σκουπίδια. 'Ερημια π'ρος την κουζίνα, αλλά ο μικρός μου φώναζε με όλη του την ήσυχία:

— Μ'ην π'ες στο μαγεριό, άφεντικό! 'Ο,τι πέρασε ο σκουπιδιάρης και τού έδωσα τόν κενητό.

— Βά! βά! βά! βά!

Κουτρουβήθησα τις σκάλες κι' έτρεξα να προφθάσω τόν σκουπιδιάρη π'ω είχε φθάσει κ'όλας...στη γωνία τού δ'όρου. 'Από πίσω μου έτρεξε η 'Αγάπη κι' οί άλλες άδελφές μου, από πίσω από τις άδελφές μου η κυρά-Μάρθα, από πίσω από τ'ην κυρά-Μάρθα η Πίσσα, κι' από πίσω από τ'ην Πίσσα... η κυρία Διάπλασι θ'α πήτε. 'Οχι, η κυρία Διάπλασι είχε βγει μονάχα στο μπαλκόνι και κοίταζε.

— Κύριε σκουπιδιάρη! Κύριε σκουπιδιάρη! άρχισα να φωνάζουμε όλοι: στάσου μ'α στιγμή, στάσου!

— 'Ο σκουπιδιάρης στάθηκε κι' έμεινε σκαρφαλωμένος πάνω στο κάθρο κι' άρχισαμε ν' ανασκαλεύομε τ'α σκουπίδια.

— Καλέ, τι κάνετ' εκεί, φώτησε ο σκουπιδιάρης. Χάσατε τίποτα;

— Βέβαια, είπα εγώ με βία, χάσαμε πράγματα μεγάλης αξίας, ανεκτίμητα, μοναδικά, πού δεν άπαύχουν κι' άλλα!

Και λέγοντας αυτά, έφαγα άνάμεσα στο σαρδελλοκούτια, στις λεμονόφλουδες, στις στυμμένες ντομάτες και στα σαπιασάφουλα και όπου βρισκα κανένα χαρτί με την επιγραφή «'Απάντησις εις τ'ην 35ην Κυριακήν της Διαπλάσεως» τ'ο έχωνα στην τσέπη μου ή τ'ο πετοθσα στην ποδιά πού κρατούσε άπλωμένη η κυρά-Μάρθα. Στην άρχη ο σκουπιδιάρης μ'ας κοίταζε δίχως να μιλά. 'Υστερα όμως έβαλε τις φωνές:

— Γιά τ'ο σου π'ω, κύριε, ως πότε θ'α με χασομεράς απ' τ'η δουλειά μου γιά να φάγνης να βρ'ης τ'α παλιόχαρτά σου; Θ'α βρ'ω τόν μπαλά μου από τ'ην άστυνομια!

— Στάσου άκόμη μ'α στιγμή, καμμένος, έλεγα εγώ παρακλητικά. 'Από μ'εσα μου όμως έβραξα.

— 'Αχ, αν σ' άκουγαν τ'α παιδιά, συλλογιζόμουν, πού λες τ'α γράμματά τους παλιόχαρτα! 'Αλλά τι να σου κάνω;...

— Αίφνης, έ'ν' έφαγα, αισιάνθηκα «τ'ο έδαφος να φεύγη υπό τούς πόδας μου» καθώς λένε στα μυθιστορήματα. Τ'ο κάθρο είχα ξεκινήσει και η ρόδα πού πατούσα, γύριζε, γύριζε. Γιά μ'α στιγμή έμεινα μετέωρος. 'Υστερα όμως αναγκάστηκα να πηδήσω κάτω και να γυρίσω απ'τί. Και τ'ο κάθρο έφηνε, και μαζί μ' αυτό κι' οί απαντήσεις της Κυριακής. 'Αχ, Κυριακό και κύριε σκουπιδιάρη, τι μ'αξ κάνατε!

— 'Ε, δεν χάρηκαν και τόσο πολλές, είπα η 'Αγάπη, γιά να με παρηγορήση, όταν ανέβηκα άργότερα στο γραφείο μου και με βρ'ηκε να κ'όθωμαι συντετριμμένος μπρος στ'ον οίκετό σορδό τ'ων γραμμάτων, όπως ο Πρίαμος π'ω τ'ων έρειπίων της Τροίας.

— Τι λες, καμμένη 'Αγάπη, είπα σχεδόν κλαίγοντας. Ούτε τ'α δύο τρίτα δεν βρειναν. Κι' απ' αυτά πάλι, τ'α μισά δεν θ'α διαβάζονταν. Κοίταξε γάλια πού τ'α έχουν!

— Μ'η σε νοιάζ'η κι' εγώ είμαι έδ'ω, είπα η 'Αγάπη. Δώσε μου τα να τ'α κατατάξω σε σωρούς και ύστερα έρχομαι και τ'α διαβάζουμε μαζί.

— Κάμε ό,τι θέλεις, είπα με μισή φωνή.

Τ'α πήρε η καλή μου αδελφούλα τ'α γράμματα και σε λίγο μου έφερε τούς σωρούς έτοιμούς.

— 'Επ'ως τ'α π'ες; με ρώτησε. 'Εχεις κουράση να κάνουμε τ'ην κρίση;

— Κι' αν δεν έχω, θ' άποκτήσω, είπα φιλοσοφικά.

'Ελα, κάθισε και διάβαξέ μου.

Η 'Αγάπη κάθισε επάνω και άρχισε:

— Τ'ην θυμάσαι τ'ην έρώτηση της 35ης Κυριακής;

— Π'ες, είπα περιφραγμένος. Μ' όλες μου τις σφραγίδες δεν τ'ο έχασα έντελώς τ'ο κεφάλι μου.

— 'Από όσα πράγματα άκούσατε η σ'ας έπυχαν στη ζωή σας — αποκλείονται όσα διαβάσατε — πού σας έκανε να γελάσατε περισσότερο;

— Αδ'η δεν είναι η έρώτηση;

— Μάλιστα, αδ'η είναι αλλά φαίνεται π'ώς αυτά τ'α παιδιά δεν τ'ην κατάλαβαν. 'Εδ'ω έχω

— Από τ'ην απάντηση τού Μ'ηλ-Β'ην. Σκέτσο τ'ο ίδιο.

— Εγώ δεν γελάω καθόλου, είπα, απεραντίως φουρκίζομαι.

— Μ'α σ'υ με όλα φουρκίζεσαι, 'Ανανία! είπα η 'Αγάπη. Φαίνεται όμως π'ώς η 'Αγροβία βρισκεί τ'ο γαργάλισμα π'ω άστειο. Π'ω παράξενη άκόμη είναι η απάντηση τού Σπύρου Νηομηδίου, ο όποιος βρισκεί ότι «τ'ην μεγαλύτεραν δόξαν άστυόδητος τ'ην έχει η φρόνησις της Διαπλάσεως». Γιά πού λόγου; Μόνον αυτός τ'ο ξέρει. Η 'Ανδρομέδα γελάει με τ'ο κάθε τι, ιδιαιτέρως δε με τ' αλογολογιώνιά σου. 'Ο Παπατρέφης πάλι μ'α φαίνεται π'ώς θέλει να π'η ότι γελάει με τ'ο παραμικρό τόσο, πού τ'ον πονεί η κοιλιά του. Δυστυχώς όμως δεν μπόρεσα να καλοδιαβάσω τ'ο γράμμα του, γιάτι είναι πολύ μουτζουρωμένο από τ'α σκουπίδια.

— 'Αχ, έστειλάτε, μ'η μ'αξ τ'α θυμίζης τ'α σκουπίδια, 'Αγάπη, έτσι να χαρής!

— Και μ'ηπες τ'ο θέλω κι' εγώ, 'Ανανία μου; Νά, τώρα πάλι θ'α σου τ'α αναφέρω με τ'ην απάντηση της 36ης: «'Εβίκα απαντήσεσι» γράφει π'ου τις πετούσα και γέμισαν καλάθια. Τ'ο γράμμα της μάλιστα είναι και ειχονογραφημένο μ' ένα σκίτσο πού παρουσιάζει τ'ον ύπνεστικό τους να σκουπίζη τ'α γράμματά της.

— Παναγιά μου! είπα μόλις τόν είδα. 'Ίδιος, ο Κυριακός! Πάρ' τον, να μ'ην τόν ξαναϊδώ στα μάτια μου!

— Μ'α στάσου να σ'αξ π'ω τι γράφει η 36η. 'Εξ αιτίας, λέει, της Κυριακής, θυμ'ήθης όλα τ'α άστυα περιστατικά της ζωής της και γέλασε γιά όλα μαζί.

— Ναι, μ'αξ δεν μ'αξ λέει πού ήταν και έπομένως δεν μ'αξ άφραξέ η απάντησή της, είπα.

— Τ'ο ίδιο σχεδόν και η 'Ατρώμη Φοβητσιάρα, η όποία μ'αξ γράφει ότι «τ'ο π'ω άστειο έ'ν' εκείνο πού τ'ην έκανε να γελάση περισσότερο».

— Αυτό τ'ο λέμε «'Απροσδόχητον» στις Πνευματικές 'Ασκήσεις, είπα. «Πούος φασετ' τ'ο μεγαλύτερο καπέλλο; όποιος έχει τ'ο μεγαλύτερο κεφάλι... Καλαμπούρι θέλησε να μ'αξ κάνει η 'Ατρώμη Φοβητσιάρα.

— Δεν έγραφε αν α'τη θέλησε να κάνει καλαμπούρι, κάτι τέτοιο όμως έπιχειρήσε τ'ο Πλάνο Δοξάρι, πού στην άρχη βρισκεί τ'ην έρώτησή μας π'ω εύκολη, ύστερα όμως τ'ην βρίσκει π'ω δύσκολη, γιάτι δεν ξέρει πού είναι εκείνο πού τ'ο έκανε να γελάση περισσότερο. Κι' τώρα έρχονται ο Νηοφώδης Φωκας π'ω η απάντησή του δεν διαβάζεται καθόλου, γιάτι ήταν γραμμένη με λιλά μελάνι και βρόχη, και ο 'Ελευθέριος Ρουσσάκης, αυτός παιδί μ'εν, άναγκάσε τ'ο ζήτημα σ'αν γ'α ήταν τουλάχιστο καθ'ημέρης τού Πανεπιστημίου. Τι μπορεί, λέει, να κάνει σ'την έποχή μας τ'ον άκρωτο να γελάση μ'αξ διακρούων; Οί ταινίες τού κινηματογράφου; οί περισσότερες είναι ανάλατες κι' άναυστες. Τ'α χαμικά ανέκδοτα; είναι δημοσιεύματα και έπομένως αποκλείονται. Ένα έπεισέδιο πού να έτυχε στ'ον ίδιο; Πρέπει να είναι π'ω πρόσφατο

— Και τώρα, είπα η 'Αγάπη, έρχομασε στ'ον άλλο σωρό. Στ'ον σωρό της «Διαπλάσεως».

— Π'ες! είπα, και σ' αυτήν την Κυριακή έχει σωρό Διαπλάσεως.

— 'Αμ λείπει ο Μάρτης απ' τ'η Σαμακοστή; Και μ' όλα τ'αύτα, τ'ο σωρό αυτό δεν έπρεπε να τ'ον όνομασε «Διάπλασι», αλλά μάλλον «'Ανανία», γιάτι τ'α περισσότερα παιδιά έχουν γελάσει με τ'η δική σου φάτσα, άδελφούλη μου!

— Π'ες; έφώναξα και τινάχθηκα από τ'ο καθισμά μου. Τι λοιπόν, τόσο γελοιός είμαι;

— Έξέρω γω; 'Ετσι σ' έκανε ο Θεός, η τουλάχιστο ο κ. Βώττης... 'Ακουσε τι λέει η Κίρκη: «Έξέρεις πότε γελάσα περισσότερο; 'Όταν είδα στο φύλλο τ'ης 34ης Κυριακής τ'η φάτσα τού 'Ανανα».

— 'Ω, Παναγιά μου, τι γέλια είναι αυτά πού έκανα! Τ'ο ίδιο λέει κι' η Γλυκειά Χαργανή κι' ο Γεράσιμος Αοβέρδος (π'ω γέλασε και με τ'ο σκίτσο τού Μαντιφ'ου) κι' η Μεγαλόπρηπη 'Ίδη, π'ω μάλιστα σε π'α ρομιάζει με τόν Σαρλό, κι' η Φλογίτσα, π'ω φράβει όμως π'ως θ'α θυμώσης άμα μάθης ένα τέτοιο πράγμα.

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Από τ'ην απάντηση τού Μ'ηλ-Β'ην. Σκέτσο τ'ο ίδιο.

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

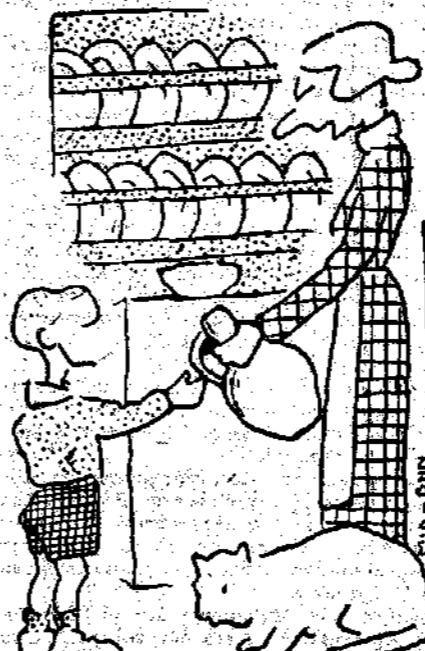
— Και βέβαια θ'α θυ...

— Και βέβαια θ'α θυ...

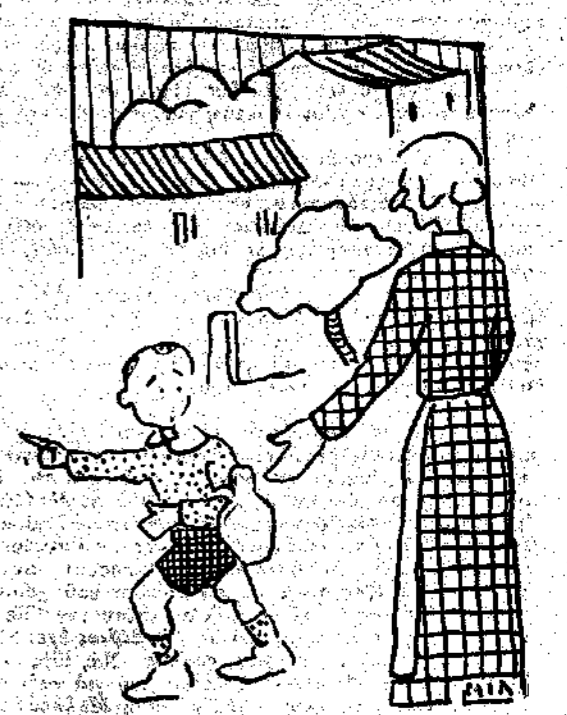
— Και βέβαια θ'α θυ...

Ο 'Ανανίας με τ'ο άρ'ιστον παντελόνη. (Σελ. 395, στ. β')

Από τ'ην απάντηση τού Μ'ηλ-Β'ην. Σκέτσο τ'ο ίδιο.

Από τ'ην απάντηση τού Μ'ηλ-Β'ην. Σκέτσο τ'ο ίδιο.

μώσω, ελπ. Τι νομίζουν πως είναι δικός με ζωγραφίζουν. 'Ας μ' έβλεπαν και στο φυσικό, και τότε να ιδούμε αν θα γελοῦσαν!

— Σχάσε, 'Αναγία μου, μην κάνεις έτσι, ελπ. η 'Αγάπη. Νά, είναι κι άλλα παιδιά που κι έχεις κάνει να γελάσουν όχι με τη φάτσα σου, αλλά με τ'αλογοπαίγνια σου και με τ' Χίλια Μύρια σου. 'Ο Φούσκας π. χ. γράφει: «Αυτός ο 'Αναγίας είναι δαιμονισμένος. Από πού του καταβαίνουν όλα αυτά τ'άστερα κι' εγώ, δεν ξέρω. Σε κάνει και γελάς επάνω στη μεγαλύτερη σου στενοχώρια.» 'Ε, δεν σε κολακεύει αυτό;

— 'Ετσι κ' έτσι, ελπ. Αυτό το «δαιμονισμένος» δεν μου πλουράσει.

— 'Ακουσε όμως τι γράφει η Βασίλισσα του Τυάρλετον Βάιζο στοίχημα πως ούτε μπορείς να το φαντασθής. «'Επίτιμο, λέει, που μ' έκανε να γελάσω περισσότερο από κάθε άλλη φορά στη ζωή μου, είναι όταν φαντάστην τον 'Αναγίαν ενδεδυμένον ως Μαργαριτανί!»

— 'Αλλο πάλι τούτο! ελπ. Δεν είναι και κανένας άλλος που να λήη τίποτε χειρότερο;

— 'Οχι, όχι, σχάσε. Οι υπόλοιποις αυτού του σωρού γράφουν αποκλειστικώς για Διάπλασι. Νά π. χ. η 'Ελεφίνα, ο Ντούγλας και κάποιος Β. Δ., που όταν άκουσαν κάτι πιστιριγμούς να τους λένε ότι η Διάπλασις είναι μόνο για μικρά παιδιά, ξελιγώθηκαν στα γέλια. Μά είναι να μη γελάσης; Τά Πρασοστάκι πάλι δηλοῖ ότι έγέλασε με την δέη Κυριακή και θα γελάση ακόμη περισσότερο όταν πάρη τὸ Α' βραβείο της δέης. «'Ε, και γάστρου μπόρσά μου έδειξη την ώρα. Ξέρεις τι γέλια θα βάλω.» 'Ας τα!

— Τὸ πιστεύω, ελπ. 'Αν και η παροιμία λέει, «τι γελάει καλά όποιος γελάει τελευταίος και όχι πρώτος...» 'Εγώ, αν μου τύχαινε ένα τέτοιο πράγμα, θά έκλαιγα από τη συγκίνησή μου.

Από την απάντηση του Μακτόφ. Σκίτσο του ίδιου.

— Τὸ ξέρουμε δά τι κλαυιάρας είσαι, ελπ. η 'Αγάπη. 'Ακουσε τώρα τι γράφει ὁ 'Ακαδημαϊκὸς Πολίτης. 'Η μεγαλύτερη του χαρά ήταν όταν η Διάπλασις άρχισε να έρχεται σ'όνομά του. Αυτό, λέει, τὸν έκανε εὐχριστό για πολλὴν φορά, γιατί τίποτε δεν είναι πιο ευχάριστο από τὸν να είσαι κάτ'εὐθείας συνδρομητής.»

— 'Εμένα μου λές! Τὸ ίδιο είναι να βρῆθῃ ἐγὼ γλυκὴ γὰ μένα μόνο, και τὸ ίδιο να βρῆθῃ γιὰ σένα και να μὴ δώσης ένα κομματάκι.

— Σάπα, λιχούδι, ελπ. η 'Αγάπη. Δεν βρήκες κι' άλλη παρομοίωση να κάνης; Νά ιδούμε πως τι θά πῆς μ'αυτὰ που γράφει τὸ 'Αστραπόβροστο. «Θά γελοῦσα, λέει, μιά για πάντα, όταν θά βρῆκα την Διάπλασι να εξακλωθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο και να πηγαίνουν τὰ φυλλάδιά της με τ' αεροπλάνα σ' ὅλα τὰ γνωστά ἀστέρια.»

— Γιατί όχι και στὰ άγνωστα; ελπ. 'Αλλά τὸ 'Αστραπόβροστο μιλᾷ γιὰ τὰ μέλλοντα και όχι γιὰ τὰ παρελθόντα συγκρίνει ἀκόμα τὸ γέλιο του ἀστειῖου με τὸ γέλιο τῆς χαρῆς, και τὸ μόνο ἀστέριο στην ἀπάντησή του είναι τὸ σκίτσο του με τὰ διάφορα ἀστέρα. 'Ας είναι, προχώρη.

— Τώρα φθάσαμε στὸν τρίτο σωρό, ελπ. η 'Αγάπη, σ' αὐτὸς δηλαδή που διηγούνται ἀνέκδοτα δημοσιευμένα. 'Ο 'Αδρῆος Γκιλένσβακ ἀναφέρει τὸ γνωστὸ ἀνέκδοτο τοῦ λέρδου που ἤθελε ναγοράση ἀπὸ ένα γέρο τις χίνας που δὲν ἦταν δικές του. 'Ο 'Επαμεινώνδας διηγείται ένα κοινότατο Παιδικὸ Πενήμια. Τὸ Μεγάλο Πεύκο και η Θέμις διηγούνται τὸ ἀνέκδοτο τοῦ βαρκάρη που δὲν ἔξερε λατινικά και τοῦ φιλοσόφου που δὲν ἔξερε κολύμπι. 'Ο 'Αββίος διηγείται τὸ ἀνέκδοτο τοῦ γασάπη που είχε βρωδιὰ κὸδιὰ σὰ να είχε συμβεῖ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

— Τι φωνάζει τραυματικός. 'Ο 'Αββίος έχει βρωδιὰ κὸδιὰ σκίτσο που συνοδεύει την ἀπάντησή του γιὰ τὰ καταλάβης. Και τώρα, σ' αὐτὸν τὸ σωρό, μᾶς μένουν ἡ Μηλολόγη και ὁ Φαέθων. 'Η Μηλολόγη μᾶς γράφει ότι μιά μέρα είχε μελαγχολήσει τόσο ἀπ' τῆ μονοτονία τῆς ζωῆς της, που γιὰ τὴν εὐθυμίση

λίγο, να διασκεδάση, ἦταν διατεθειμένη και να πληρώση ἀκόμα.

— 'Ε, και δὲν πήγαινε σὲ κανένα κινηματογράφο;

— Αυτό ἀκριβῶς έκανε. Πῆγε σὲ μιά ταινία τοῦ Σαρλό' ἀλλὰ δούσεως τὸ ἔργο δὲν τὴν ικανοποίησε και γύρισε περισσότερο ἀπογοητευμένη. Στην ἐπιστροφή ὁμοῦς βρήκε τὸ φυλλάδιὸ τῆς Διαπλάσεως με τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ρωσοσλαβικοῦ πολέμου, και αὐτὸ τὴν έκανε να γελάση τόσο πολύ, που ἔξηφανίσθη ἀμέσως δὴ τῆς ἡ μελαγχολία. 'Ετσι τὸ «Χίλιο Μύριο» τοῦ 'Αναγία ἦρθε ὄχι μόνο τὸν ἀστέριο, ἀλλὰ και τὸ φάρμακο.

— Ὄστε είναι και γιατρός σὰ να λέμε, ελπ. με καμάρ.

— Μην πολυκωλύθωνεσαι, και ἄκου να ἴδῃς τι σοφ γράφει ὁ Φαέθων. «'Ο 'Αναγίας, λέει, θά είναι πολύ ἀστείος και ἀρκαί να τὸν δῆς και τὸν ἀκούσης γιὰ τὰ πεδᾶντὰ στὰ γέλια. Είναι πολύ ευχάριστος που δὲν τὸν γνώρισα, και ἔπ' τὰ πολλὰ τὰ γέλια θά πάραινα τίποτε.» Προσθέτει δὲ ότι περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸν έχει κάνει να γελάση τὸ «Χίλιο Μύριο», με τις «Ντουλάτες γεμιστές». Αυτό τὸ βρήκα, λέει, ἔσοχο!

— Εὐχαριστὸ πολύ, ελπ. ἐγὼ. Σφάξε με, Γιάννη, κι' ἄλεψέ με μέλι. Μὲ βρῆκα στην ἀρχὴ τόσο ἀστέριο, που μόνη ἡ θεά μου προκαλεῖ τὸ γέλιο και ὕστερα βρῆκα ἔσοχα τὰ «Χίλια Μύρια», μου. 'Εχεις κι' ἄλλους τέτοιους;

— 'Οχι, ελπ. η 'Αγάπη γελώντας, τώρα δοχόμαστε σ' αὐτὸς που διηγούνται, σ' ἄκουσαν. Νά, ἡ Μέλισσα μᾶς διηγείται γιὰ ένα ἀγρόμματο γελοῦντα, που τὸν ελπ. κάποιος δὲν πρέπει ν' ἀμφισβᾶλλῃς και αὐτὸς ἐνόμισε πως τὸ «ἀμφισβᾶλλῃς» ἦταν βροσία. 'Ο Βόλγας διηγείται ένα ἀνέκδοτο πραγματεμένο γιὰ τὴν ψυχρότητα τῶν 'Εβραίων. Μὰ οἱ 'Εβραῖοι είναι πιο κρύοι ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς; Αυτό δὲν τὸξερα. 'Όσο τῶν, τόσο μαθαίνω.

— Τι; Γιὰ τὴν ψυχρότητα τῶν 'Εβραίων; Μὰ οἱ 'Εβραῖοι είναι πιο κρύοι ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς; Αυτό δὲν τὸξερα. 'Όσο τῶν, τόσο μαθαίνω.

— 'Οχι δά; καίμενε, ελπ. η 'Αγάπη. Δεν πιστεύω να εἶν' ἔτσι. Μᾶλλον «ψυχραιμία» θά ἦθελε να πῆ ὁ Βόλγας. Τὸ Βυ-

ζαντινὸ 'Αστέρο πάλι, που εἶδε κι' ἔπαθε να συγκεντρώση τις ἀναμνήσεις του, γιατί τὸ μυαλό του ἦταν ῥαλισμένο ἀπὸ τὰ βᾶσανα τῶν ἔξετάσεων, μᾶς διηγείται τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Μπερνάρδ Σά, που μιά φορά, όταν ὁ θυμὸς τῆς 'Όπερας τοῦ Λονδίνου τοῦ ελπ. πως δὲν ἐπιτρέπεται να μῆη, στὰ θέατρο με τὸ σακκάκι, αὐτὸς έκαμε να τὸ βγάλῃ! Προσθέτει δὲ τὸ Βυζαντινὸ 'Αστέρο, δὲ ὁ 'Αναγίας που πρωτοστατεῖ σὲ τέτοια, θά συστήσῃ να τὸν βραβεύσουν.

— Και πῶς εἶπες στὸ Βυζαντινὸ 'Αστέρο πως βήγαλα ἐγὼ τὸ σακκάκι μου ποτὲ στὸ θέατρο; 'Ε, όταν κάνεις πολλὴ γέστη, δὲν σοῦ λεί. Ἀλλὰ και πάλι μόνο μες στὸ σπῆ.

— 'Ο Πάτερ Παχόμπος μᾶς διηγείται ένα καιτὸ ἀνέκδοτο γιὰ δύο φίλους που είχαν πάει ἐκδρομὴ και, όταν μπῆκαν λιγότες μέσος στην ἐκκλησία που είχαν καταφύγει, ὁ ένας έκανε τὸν καθάμενο κι' ὁ ἄλλος πρόφτασε και κούφτηκε στὸ ἱερό. Τῆ στιγμή λοιπὸν που ένας ληστής ἦθελε να δοκιμάσῃ τὸ χαντζάρι του επάνω στὸν δὴθεν πεθαμένο, γιὰ να ἴδῃ ἂν κέρη καλά, αὐτὸς ἐφώναξε: «Που εἶσθε ὅλοι οἱ πεθαμένοι.» Κι' ὁ φίλος του μέσα ἀπ' τὸ ἱερό τοῦ φώναξε: «'Εδώ εἴμαστε ὅλοι μαζεμένοι!» 'Εννοεῖς ὅπου φῆγγ-φῆγγ ὁ ληστής.

— 'Οχι, θά καθόνταν! Μονάχα που μοῦ τὸ λές, τραμάς.

— Μὴ με διακόπτεις, καίμενε 'Αναγία. Δεν θά τελειώσω ποτὲ δικὸς πᾶμε. Νά τώρα ἡ ἀπάντησις τοῦ Αἰακῶ, που μᾶς διηγείται τὸ πάθημα ἐνὸς ναυτῆ στο προγυμναστήριο τοῦ Πέρδου. Αὐτὸς, γιὰ να γλυτώσῃ την ἀγγραφεία, ελπ. δὲ ἔλασες ἀπὸ... συγκοπή τῆς καρδίας! 'Ο Βόσπορος πάλι μᾶς διηγείται ἓν ἀνέκδοτο: Πῶς δημιουργήθηκε ἡ τρεπείδα. Δεν τὸ διηγούται ὁμοῦς, γιατί είναι ἀκατάλληλο γιὰ τὴν Διάπλασι.

— Καλὰ κάνεις, ελπ. ἐγὼ. Ἀλλοστὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα μοῦ φαίνονται σὰν κάπως γνωστά. Δεν βρῆκαται και κανένα ἄλλο τὸν κρινωτάτο μετὰ σ' αὐτὸν τὸ σωρό.

— Πῶς, πῶς; ελπ. η 'Αγάπη. Νά τὸ 'Ελεφάντος Πουλι που μᾶς διηγείται γιὰ ἓναν Τσιγγῶκα που δὲν ἠδέσσε, παρὰ όταν ἔπιγε τὸν ναυγίλο του, και γι' αὐτὸ ὁ ὑπῆρτης του, μόλις τὸν ἔβλεπε να μπαίνει στὸ σπίτι, ἔρχετο και τοῦ έβαζε τὸν ναυγίλο στὸ στήθος.

Από την απάντηση της Αιλάντας. Σκίτσο της ίδιας.

'Η Περίπλοκος βρῆκαί ότι τὸ θέμα που δώσαμε είναι πολύ δύσκολο, γιατί τὰ μικρὰ παιδιά γελοῦν με τὸ κάθε τι, ἀλλ' ἔμα παρόσοι κανεῖς τὰ δώδεκα, τὰ γέλια μετριάζονται και γελάει μόνο μ' ἔκεινο που είναι πραγματικῶς ἀστέιο. 'Απὸ τότε λοιπὸν που ἡ Περίπλοκος ἦταν δώδεκα ἔτων ἴσαμ. σήμερα, τὸ μόνο πράγμα που τὴν έχει κάνει να γελάση ἀληθινά, είναι μιά διήγησις τοῦ παπποῦ της γιὰ τὸ πάθημα ἐνὸς ὑπῆρτης τους. Στὸν ὑπῆρτη αὐτὸν είχε δώσει ὁ καπποῦς τῆς Περίπλοκος ἓνα ἀργισιο κεφάλι γιὰ να τὸ πᾶη στὸ σπῆτι τους στην ἐξοχὴ Αἰτός, γιὰ να πᾶη στην ἐξοχὴ, ἔπρεπε να περάσῃ ἓνα βαθὺ ποτάμι, και ἐπειδὴ τὸ κεφάλι ἔστασε αἵμα, θέλησε να τὸ πλῆνῃ. Τὸ ρεύμα ὁμοῦς ἦταν πολύ δυνατὸ και τοῦ τὸ πῆρε. 'Εκείνος τότε γύρισε στὸ σπῆτι με κρημασμένα τὰ χέρια και κλαίγοντας.

— Τι έχεις; τὸν ρωτῶν.

— 'Αχ, κυρία, ελπ. ὁ ὑπῆρτης, μοῦ ἔδωσε ὁ κύριος ἓνα κεφάλι ἀργισιο γιὰ να σᾶς φέρω και, ἐπειδὴ ἔστασε αἵμα, πῆγα στὸ ποτάμι να τὸ πλῆνω. Αὐτὸ ὁμοῦς φαίνεται πως βρήκε τὸ κορμὶ μου και πᾶσι στὸ γυαλό. Τὸ ἔκραξα, τὸ ἔκραξα, ἀλλὰ τίποτε' οὔτε γύρισε να με κοιτάξῃ.

— Καλὸ τούτο ἔβριζε να γίνῃ «Χίλιο Μύριο» ελπ. Νά μην μοῦ τὸ ἔξη πῆ και μένα ὁ παπποῦς μου!

— 'Αν δὲν πιστεύω να εἶχε τὸν ἴδιο ἕληρκτη, ελπ. γελώντας ἡ 'Αγάπη. 'Ακουσε τώρα τι ἔπαθε κι' ἓνας φίλος τοῦ ἀδελφροῦ τῆς Αἰλίας, που πῆγε ν' ἀγοράσῃ καλαμαράκια και τοῦ δώσανε χταποδάκια. «'Ισως τὸ ἔπεισθῶ ἀπὸ τὰ μὴ σᾶς φανεῖ τόσο ἀστέιο», προσθέτει ἡ Αἰλεια, «ἀλλὰ όταν μᾶς τὸ διηγῆθηκε ὁ ἀδελφός μου, μᾶς έκανε να γελάσουμε τόσο πολύ, που δὲν τὸν ἄφημα να τελειώσῃ. Μερικὲς φορές τὸν πᾶνει τὸν ἀνθρώπο ἓνα γέλιο παραμένο ἐγὼ δὲν ὑπάρχει λόγος.» Τὰ ἴδια γέλια ἔκανε κι' ὁ Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος, όταν τοῦ διηγῆθηκε ἓνας φίλος του τι ἔπαθε μιά νύχτα που άκουγε να παῖζῃ τὸ πιάνο μονάχα ἡ γάτα. 'Αστειότερα ὁμοῦς ἀκόμη είναι ἔκεινο που ἀνέβη στη μαμὰ τῆς Στέρας όταν ἦταν δασκάλισσα, που μιά μέρα, μιά ζωγράπισσα τὴν παρακάλεσε να τῆς γράψῃ ἓνα γράμμα «ἀν ἔξερε γράμματα δηλαδή.»

— Φαντάσου! ελπ. ἐγὼ! ρωτοῦσε τὴ δασκάλα ἂν ἔξερε γράμματα! Σὰ να μὲ ρωτοῦσαν ἔμένα ἂν ἔξερα ἀλογοπαίγνια!

— Παρακάτω, ἔξακολούθησε ἡ 'Αγάπη, ἔχουμε τὴν 'Αμριτρίτη, που τὸ περισσότερο γέλια τὰ ἔκανε μιά φορά που μάλωσαν τὴν ἀνηφορία της. τὴ μικρὴ Νανά.

— Μπαρῶ, ελπ. να γελάη ἐκεῖνη ἐπειδὴ μάλωσαν τὸ παιδί; Μὰ στάσου, καίμενε, νακούσης. 'Η ἀνηφορία της, λέει, μετὰ τὸ μάλωμα ἄρχισε να κλαίει με λυγμούς' ἀλλὰ στὸ τέλος, φαίνεται, βροθέθηκε και σκούπισε τὰ μάτια της λέγοντας στὸν ἑαυτὸ της: «Σάπα, Νανά μου, και στάσου να σοῦ σκούπισω τὰ μάτια σου.» Αὐτὸ φάνηκε τῆς 'Αμριτρίτης τόσο ἀστέιο, που ἀκόμη τὸ θυμάται και γελᾷ. Τώρα ἔχουμε τὴν 'Αγνή Ψυχούλα και τὴν Τσοῦχτρα.

— Λάθος κάνεις, ελπ. ἐγὼ, τὴν 'Αρτικὴ Αἰγὴ και τὴν Τσοῦχτρα θά ἔλεγε να πῆς.

— 'Οχι δά, ελπ. η 'Αγάπη. 'Η 'Αρτικὴ Αἰγὴ βρῆκαται σὲ ἄλλο σωρό.

— Μπᾶ! και πως μπόρεσαν να χωριστῶν οἱ δύο ἀχώριστες; Κάποιος φουρνος θά γκρομίστηκε!

— Είναι ἀπλοῦστατο, ελπ. η 'Αγάπη ἂν ἡ Τσοῦχτρα δὲν συμφωνεῖ αὐτὴ τῆ φορά με τὴν ἀδελφῆ της, συμφωνεῖ ὁμοῦς με τὴν 'Αγνή Ψυχούλα, γιατί κι' οἱ δύο διηγούνται ἀνέκδοτα γιὰ γαϊδάρους! 'Η Τσοῦχτρα μᾶς διηγείται τι ἔπαθε ἓνας γνωστός της Μπαρμπα-Γεώργης, περιβολάρης, που κάποτε ἔμειπσε κι' ἀντι να δέσῃ τὸν γαϊδάρὸ του, τὸν Κελεπορή, ἀπ' τὸ δέντρο, ἔδωσε τὸ ποδάρι του. 'Η 'Αγνή Ψυχούλα πάλι μᾶς διηγείται ἓνα ἀνέκδοτο τοῦ 'Ελληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, ὅπου ἓνας λογίας χτυποῖσε ἐπὶ μιά φρα τὴν πόρτα ἐνὸς βουλγαρικοῦ σπιτιοῦ και στὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν ἔρχοταν κανένας να τοῦ ἀνοίξῃ, παρ' ὅλο που ἀπὸ μέσα άκουγε βήματα, ἀναγκάστηκε να σπείσῃ τὴν πόρτα και τότε βροθέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα μεγαλοπρεπὴ γαϊδάρο!

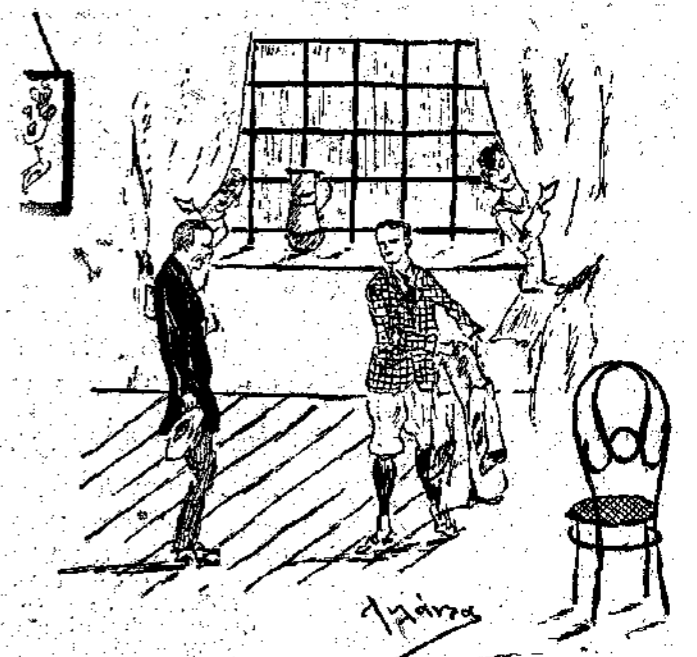
— Πολὺ νόστιμο, μπαρῶ!

— Και τώρα, 'Αναγία μου, πάρε κουράγιο, γιατί ἀρχίζουμε τὸν μεγάλο σωρό. Είναι οἱ ἀπαντήσεις ἔκεινον που διηγούνται ἐπεισοδία δικὰ τους.

— 'Αγάπη, τῆς ελπ. κάνε ἓνα πεντάλεκτο διάλειμμα, γιὰ να ξελαϊστῶ κι' ἐγὼ λιγάκι και να ξεβραχνιάσης και σὺ. Κάνει και τὴση γέστη!

— Έχεις δικιο, ελπ. η 'Αγάπη, ἀλλὰ θά δροστατοῦμε με τὰ ἀνέκδοτα τῶν παιδιῶν. Γιὰ τὸ κατήρι σου ὁμοῦς θά διακόψω γιὰ λίγη ὥρα.

Μόλις πέρασαν ἀπὸ λεπτὰ, ἡ 'Αγάπη ξανάρχισε: — Πρῶτη πρῶτῆ, ελπ. ἔχουμε ἔδω τὴν ἀπάντησις τοῦ Κώστα Παπαγεωργίου, που διηγείται πως μιά φορά πήγαινε περῆκατο με τ' ἀμάξι, με τοὺς γονεῖς του και με τὰ ξαδέλφια του. 'Εκεί λοιπὸν που περνοῦσαν ἀπὸ ἓνα ἔρημοκλήσι, τὸν ρώτησε ἡ ξαδελφούλα του. «Ποιὰ ἐκκλησία είναι αὐτῆ;» κι' ἐκείνος τῆς ἀπάντησε: «'Ο Πρῶτῆ-Ἥλλας.» 'Η ξαδελφῆ του, μόλις άκουσε αὐτὸ τὸ πράγμα, ἄρχισε να κλαίη και να τρέμῃ κι' όταν ὁ Παπαγεωργίου τὴν ρώτησε τι έχει, τοῦ ελπ. ότι φοβόταν μήπως τὴν αἰχμαλωτίσῃ ὁ Μπέμπης με τὸν Φούσκα και τὴν Φεβρονία. Φαντάσου πᾶ γέλια!

Από την απάντηση της Αιλάντας. Σκίτσο της ίδιας.

— 'Αμ αυτό άρχισε να τώ μάθη ή κυρά-Μάρθα, για να γελάση κι' έκείνη.

— 'Ιδές τώρα, καίμενε 'Ανανία, τώ χάλια που έχει ή άπάντηση τού Μεσημβριανού 'Ηλιου!... Δέν πρόρεσα σχεδόν να τή διαβάσω, τόσο μούτζουρωμένη ήταν από τώ κάρο των σκουπιδιών. Τό μόνο που πρόρεσα ν' αντίληφθώ είναι ότι μία φορά ήταν στό καφενείο, κι' ενώ είχε καλέσει μερικούς φίλους του για να τούς τρατάρη, άξαφνα θυμήθηκε ότι δέν είχε άρκετά λεπτά. Τότε κι' αυτός πάρηγγαλε μία γκαζόρα... με όκτώ ποτήρια!

— Σάν τούς τήν έφερε τώ γκαζόνι, πάλι καλά! — 'Ακόμη πιο μούτζουρωμένη είναι ή άπάντησις τής Τώνης Μονάχης, που άπ' ό,τι πρόρεσα να καταλάβω, γέλασε μ' ένα λάθος τής γιαγιάς της. Μα είναι σωστό, 'Ανανία, να γελάη κανείς με τή γιαγιά του;... 'Επίσης ένα επεισόδιο που συνέβη στη γιαγιά της μάς διηγείται και τώ 'Αφρισμένο Κώμα, αλλά τό λέει έτσι νόστιμα τόν άείζει τόν κόπο να στό διηγηθώ με λίγα λόγια. Κάποια μέρα, λέει, όταν ήταν ακόμη στην Αίγυπτο, οι γονείς της έπρόκειτο να βγαίν έξω και είπαν στη γιαγιά της, που δέν ήξερε γού- 'Αράπικα, ότι σάν έρθη ένας 'Αράπης για να τούς διορθώση τόν τοίχο που είχε χαλάσει, να τού πη «Ταάλε μπου-κρα!» δηλαδή 'Ελα αχθίο. 'Η γιαγιά της ή καμένη, για να μην τό ξεχάση, έγραψε σ' ένα χαρτί «Ταάλε μπουκρα» και τό έπανελάμβανε όλη τήν ώρα. Κατά τώ βράδυ, χτυπάει τήν κόρτα 'Ενας 'Αράπης. 'Η γιαγιά βγαίνει στό μπαλκόνι και τού λέει άμέσως άμέσως: «Ταάλε μπουκρα!» 'Ο 'Αράπης εξακολουθεί να στέκεται στην ίδια μεριά και να φωνάζη. 'Η γιαγιά τού λέει πάλι: «Ταάλε μπουκρα!» Γίνεται φασαρία, μαεύεται κόσμος, όος ότου στό τέλος ήθδαν και οι γονείς τού 'Αφρισμένου Κώματος και όλα εξηγήθηκαν: 'Ο 'Αράπης ήταν τηλεγραφικός διανομέας και τός είχε φέρει ένα τηλεγράφημα. Φαντάσου να σου φέρουν τηλεγράφημα και σ'υ να λές ελα αχθίο!

— Φαντάσου!... — Τώ Ζηλευμένο Κάστρο θυμάται ότι τώ περισσότερα γέλια τώ έκανε όταν ήταν μαθήτρια και άκουγε τήν καθηγήτριά της να λέη τις λέξεις παραμορφωμένες. (!) 'Αν τις θυμόταν, λέει, να μάς τις γράψει, δέν θά τήν έφθαναν ούτε δέκα σελίδες. (Καλύτερα που τις ξεχάσες, Ζηλευμένο Κάστρο). 'Επίσης και ή Μίρα και ή 'Αρης Μακρή μάς διηγούνται και μαθητικές τους αταξίες. 'Η Μίρα μάς λέει ότι ποτέ της δέν είχε γελήσει τόσο, όσο όταν τήν έβγαλε ή καθηγήτριά της έξω από τήν τάξη μαζί με τή συμμαθήτριά τήν 'Ιω, ή δέ 'Αρης Μακρή κάποια φορά που βάλανε μέσα στό κουτί των σπέρτων τού καθηγητού τους ζωντανές μύγες!

— Μπράβο, μπράβο! είπα. 'Ετσι φέρνουνται τώ παιδιά στωις καθηγήτες τους; Καλά που δέν είναι εδώ ή Μάρθα και ή κυρία Διαπλάσις.

— Ναί, βλέπεις, έσύ ήσουν άγγελος μικρός και δέν έκανες τώ ίδια, είπες ή 'Αγάπη. 'Αλλάς τς και ή Μίρα και ή 'Α. Μακρή μάς διηγούνται τώ επεισόδιό τους τώρα που τέλειωσαν πιά τό σχολείο. 'Επειτα «άμαρτία έμοιολογημένη δέν είναι άμαρτία.» 'Ακουσε δέ τι λέγει ή 'Α. Μακρή. «'Ισως έκανα κακά και γέλασα. 'Αλλά μπορείς να κρατήσης τώ γέλια σου σε τέτοια περίπτωση; Μήπως και ή 'Ανανίας, που έκοψε κι' αυτός τώ μαλλιά του ά λά γκορσόν, δέν έκανε τώ ίδιο;»

— Πισνάχημα. — 'Εγώ; είπα, φέρνοντας τώ χέρι στη χείτη μου. 'Εγώ έκοψα τώ μαλλιά μου; Θεός φυλάξει! Μα δέν μου λές, 'Αγάπη, μ' έχουν βάσει στόχο τώ παιδιά αυτή τήν Κυριακή;

— Καί που νά 'ιδής ακόμη! είπες ή 'Αγάπη γελώντας. Νά ή 'Αλ-κιστις, που γράφει ότι θά έχεις ένα δάσος για φρούδια και ένα άρκαθριο για μύτη. Είναι, λέει, υπερβεβαία. «Οι κουτοί έχουν κρινάτατα φρούδια και οι έξυπνοί έχουν μεγάλη μύτη.» 'Εσύ, λέει, έχεις κι' από τώ δύο. Είναι δηλαδή διπλός άνθρωπος, και αυτό είναι προς έπαινά σου.

— 'Ευχαριστώ, ευχαριστώ, είπα φουρκισμένος. Τίποτ' άλλο δέν γράφει για μένα; Πώς έχω κανένα πηγάδι για στόμα; Πώς έχω τίποτε ευλοπόδαρο για πόδια;

— Δυστυχώς. 'Ανανία μου, τώ άλλο γράμμα έχει λερωθεί από κταμάτες, και δέν μπορείς να τό διαβάς. 'Αλλά έννοια σου. 'Ως ανταλλάγμα έχεις τήν άπάντησι τού Δαρνοστεφού 'Ολυμπιονίκου, ή όποιος, λέει, ήθελε μία μέρα με τήν εξαδέλφη του τήν Ζουλού στό γραφείο τής Διαπλάσις, και σε είδε, λέει, και σένα που ήσουν έντελώς... σπανάς.

— 'Εγώ δέν θυμάμαι διόλου να είδα Δαρνοστεφώ 'Ολυμπιονίκη! φώναζε. 'Ακούς έκεί σπανάς! Δόξα τώ θεώ και φρούδια έχω και μαλλιά άλλο τίποτα.

— Στάσου, καίμενε, μη θυμώνης, είπες ή 'Αγάπη. Δέν ήθελε να σε πειράξη τώ παιδί. 'Ακούσε τί σου γράφει παρακάτω. «'Εννοια σου, 'Ανανία μου, κι' εγώ δέν θά σ' άφήσω έτσι. Μόλις βγούν οι χουριμάδες θά σου στείλω ένα κοντι γερμάτο. Κ' έτσι, αν είσαι θυωμένος μαζί μου, θά γίνωμε πάλι μέλι-γάλα.»

— Τόν καίμενο, είπα εύθυσ ήμερωμένος.

— Τώ κακόκαϊδο! φώναζε ή 'Αγάπη.

— Γιατί τώρα τόν λές κακόκαϊδο; ρώτησα.

— Γιατί σου γράφει να προσέξεις να μην ξεφαντώσουν τούς χουριμάδες οι άδελφές σου. Κ' εγώ τόν υπερασπίσα κίολας! Νά όμως ή Γενναία Σπάρτη που γράφει (όλο καλά για σένα. Τό μόνο, λέει, που τήν όρσάτεις στη ζέστη, ήταν τώ «Χίλια Μύρια» τού 'Ανανία. Δυστυχώς, λέει, δέν έχει τήν όρσάκα και τήν έξυπνάδα τή δική σου, και δέν θυμάται να μάς γράψη τίποτε άλλο, παρά πώς μία μέρα τήν στανάτεις στό δρόμο ένας άγνωστος για να τής δειξη κάτι τώ «άξιοπεριεργός», ότι δηλαδή τώ ρούχα τους ήσαν κομμένα από τώ ίδιο θρασμα! Κι' από αυτό, λέει, βρήκε άφορμή και τής άρχισε μία τέτοια φλυαρία, που δέν θά χωρούσε ούτε σε δύο φύλλα τής «Διαπλάσις». 'Ο Θεόςσε που συνοδεύει τήν άπάντησή σου μ' ένα μικρό σκίτσο, (κάνει λόγο και για άλλα, μα δέν τώ βλέπω μαζί με τήν άπάντησή του... τί να έγειναν;) μάς γράφει ότι δέν έχει γελήσει ποτέ του όσο μία φορά που ή ράφτης του τού είπες ότι θά βάλη τήν ύψηλότερα φόδρα στό ρούχα του, άνει να τού πη τήν πιο ψιλή.

— 'Ωχ, είπα εγώ, δέν με τώ ρούχα τους τρώγονται κι' αυτά τώ παιδιά. Δέν έχεις και κανένα που να μιλήη για τώ καπού-τοια του;

— Πώς όχι; είπες ή 'Αγάπη. Νά ή 'Αναμνή τού Βουνού που ποτέ της δέν γέλασε περισσότερο, παρά όταν ή ξάδελφός της, φαρσύνοντας, έπιασε ένα... καλιοπάκοντο. Με τ' άδέλφια τους και με τώ ξαδέλφια τους επίσης έχουν γελήσει: ή Νίκος Καλογερόπουλος, όταν ή αδελφούλα του είπες ότι θά στείλη στην «Διάπλάσι» μία μετάφραση «έκ τού 'Ελληνικού» ή Μίρας 'Αλέξανδρος, στας 'Ινδίας, όταν είδε τήν αδελφή του να ξεπροβάλλη μέσα από ένα μεγάλο λάχανο και ή Βάν-Μίττεν που μάς διηγείται πώς ή θεία του ανέκαλυψε μία μέρα τόν ξάδελφό του να τρώη τώ βύσσινο κρυφά, απ' τώ μπουφέ, άνβασισμένο επάνω σε μία καρτέλα, και για να τόν τιμωρήση, τράβηξε τήν καρτέλα και τότε ή Μίρα τής έπεσε με τώ βάσο άγκαλιά επάνω στό χαλί.

— Σάν κάποιος να τώ παραλέη ή Βάν-Μίττεν, είπα. Μου φαίνεται πολύ άπίθανο να τράβηξε ή θεία του τήν καρτέλα με κίνδυνο να σπάση τώ βάσο και να λερωθώ τώ χαλί. Μόνο ένα κακό παιδί θά μπορούσε να κάνη ένα τέτοιο άσχημο άστέιο.

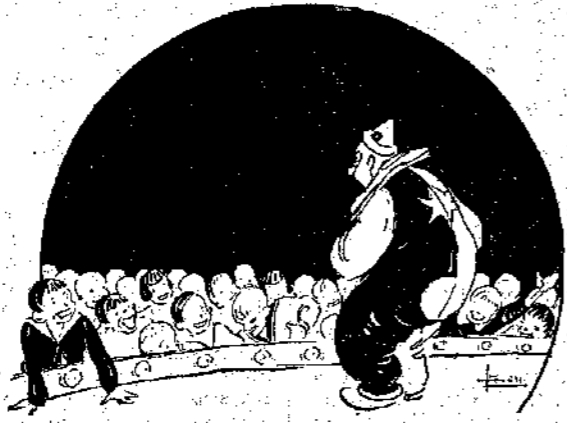
— Κι' έμένα έτσι μου φαίνεται, είπες ή 'Αγάπη. Νά, π. χ. ή Σίφρον που μάς διηγείται πώς ή ξάδελφός του έκανε τόν ύπηρητό του να πέσει μέσα σε μία λεκάνη με νερό. 'Ενα παρόμοιο επεισόδιο μάς διηγείται κι' ή 'Ιερολοχίτης, αλλά δυστυχώς τώ γράμμα του είναι πολύ λερωμένο και δέν πρόρεσα να τό διαβάσω καθαρά. Κακόκαθε έπίσης κι' ή άπάντησι τής Δεπτής Μαργαρίτας, ή όποια έχει τώ μειονέκτημα να είναι πολύ μεγάλη. Μου φαίνεται πώς διηγείται τί έπαθε ένας μαθητής, όταν άκούμπησε στην ύδροσή τού σπιτιού τους που έχει ήλεκτρισμό. Τώ 'Ελληνικόν 'Ιδεάδες λέει ότι ποτέ του δέν είχε γελήσει όσο μία φορά που τού πήρε ή άνιμος τώ χαρτιά τόν άπ' τώ τραπέζι του.

— 'Αχ, είπα εγώ αναστατώνοντας, γιατί θυμήθηκα ένα παρόμοιο επεισόδιο κάποιος Κυριακής. Κι' έμένα μοιτυχε τώ ίδιο, αλλά σε βεβαίως πώς δέν έγέλασα καθόλου!

— 'Ας τα, τώ θυμάμαι, είπες ή 'Αγάπη. Νά τώρα και τώ πάθημα τού 'Αναγιάνου Δούμα, που παραβόλησε τόν καναπέ του γιατί τόν πήρε για κλέφτη! 'Η 'Αναμνή τής Μηνιά έγέλασε όταν κοίταξε κάποια φορά έναν καθρέφτη που τήν έδειχνε κοντι-κοντι ή χοντρή.

— 'Ω! και που βολικεταί αυτός ή καθρέφτης, για να πάω κι' εγώ να 'ιδώ, έστει και στό ψέμματά, τόν εαυτό μου χοντρός!

— Δυστυχώς δέν μπορείς να πής 'Ανανία μου, είπες ή 'Αγάπη, γιατί βολικεταί πολύ μακριά. Δέν σου λέγω όμως, που, γιατί μπορεί να ανακαλύψουν τήν καμένη τήν 'Αναμνή τής Μηνιά. 'Η Δαρνοσταί κάλε γέλασε όταν μία φορά σε κάποια ένδειση, πήγε στό εκύμα, δηλ. σ' ένα κομμάτι πράσινο βελούδο που όποιον

«Μά τί γέλια ήταν έκείνα!» (Σελ. 400, στ. β').

πάτοσε πάνω του τόν έκανε να κατακυλώη με τώ πόδια ψηλά και τώ κεφάλι κάτω. 'Αχ, άχ!

— Γιατί ανασταναίεις; — 'Ακούσε να 'ιδής, 'Ανανία, πώς φαίνονται οι πολυταξίδεμένοι. Σ' ένα από τώ ταξίδια μας στην 'Ιταλία, άρχίζει ή Καίρινα τώ γράμμα της. 'Ας πούμε έτσι κι' έμεις που δέν έχουμε πατήσει τό πόδι μας πέρα από τώ Φάληρο!

— Με συγχωρείς, εγώ έχω πάει και στην Αίγυπτο! είπα. Τι συνέβη λοιπόν στην Καίρινα που τήν έκανε να γελάση;

— 'Εχασε τώ τραίνο τού Μιλάνου! 'Ακούς έκεί. 'Ευτυχώς που ήτανε μαζί της κι' ή μπαμπάς της, είδεμνη δέν πιστεύω να τής φαίνότανε τώ πρόημα τόσο άστειο.

— 'Αμ βέβαια, εγώ στενοχωρήμια όταν χάνω τώ τραίμ των Πατησίων, όχι τώ τραίνο τού Μιλάνου!

— Πιό λογικός είναι ή Κεραυνός, που γέλασε όταν είδε πώς προβιάζεται, γελάει όταν βλέπει μασκαράδες, και θά γελάση; άμα δη τήν φωτογραφία του δημοσιευμένη στη διάπλάσι.

— 'Εγέλασε, γελάει και θά γελάση. Παρελθόν, παρόν και μέλλον. 'Ετσι είναι μέσα σ' όλα ή Κεραυνός!

— Τις άπόκριες έγέλασε και τώ Διαβολοκρίτσι, εξακολουθήσε ή 'Αγάπη, όταν είδε τώ μαμμά της μασκαρισμένο σε χορταρού. Τώ Μήλο τής 'Εριδός γέλασε μία μέρα που έκανε γαλλικό μάθημα και μπήκε μέσα ή πλάστρα τους και φώναζε: «Μάννα μου! τί είναι τούτα τώ καλιακουδίστικα που λές;» Τώ Τραγούδι τής Δευτεριάς έγέλασε μ' έναν χωριάτη που ήταν τόσο άουγχρόνιστος με τή σημερινή έποχή, ώστε ένόμιμος πώς τό άγούγι που τού ζητούσαν για να τόν πάνε στό κοντινό χωριό με τώ γάιδαρο, ήταν ή τιμή στην όποία πουλούσαν τόν γάιδαρο τόν ίδιον! 'Ο 'Αναδρομάρης τής 'Αττικής ήθελε να σ' έχει κοντά για να σου πατήσει τό πόδι. 'Ετσι, λέει, για να βγάλη τ' άχτι του, τουλάχιστο, γιατί κόνεψες να τού πάρησ τό κεφάλι με τήν ερώτησι που έβαλες. 'Ακουσε τώρα κι' εκείνο που τόν έκανε να γελάση περισσότερο. Μία φορά, λέει, τόν ρώτησε ένα περιοδικό να τού πη τί ήτανε προτού να γίνη ό,τι είναι τώρα και τού άπήνητρε ότι ήταν διαδοχικός: Κινέζος στρατηγός, λούστρος στη Βιέννη και ιδιαιγής στό Κογκό.

— Τήν τελευταία φορά τόν θυμάμαι και εγώ, είπα. Μαζί έράγαμε κάποιον βάρωπατο έξερευνητή.

— Πρόσέσε τώρα καλά, 'Ανανία, είπες ή 'Αγάπη, γιατί εδώ έχω κάτι άπάντησεις... έντελώς κατεστραμμένες και δέν μπορείς να διακρίνω λέξη! Νά ή άπάντησι τού 'Εξαδέλφου τού Δασβόλου. Νά και τού Σανσελόρ, που μόρεσα όμως να τή διαβάσω άκριος-μέσος. Πράκτικα για τόν θείο ένός φίλου του, που σε μία παιδική παράσταση δέν καταλάβαινε πώς έπαιζαν τώ παιδιά και ρώτησε: «Μά ποτέ θ' άρχίσουν; Βαρέθηκα πιά να τούς βλέπω να κουβεντιάζουν!» Κι' ή Κάρινα επίσης γέλασε με τήν άρηρημάδα μιας δεσποινίδος, που σε μία σχολική εορτή είχε σχεδόν άποκομηθεί, και όταν άκουσε τόν 'Εθνικό 'Υμνο, έκανε τόν σταυρό της γιατί νόμιμα πώς βρισκόταν σ' έκκλησία! 'Η Χαρομένη γέλασε μ' ένα γνωστό τους, που για να 'ιδή σε μία έκδρομή τώ φεγγάρι, κατέβηκε από τόν γάιδαρο του και ανέβηκε σε μία πέτρα. 'Η πέτρα όμως κύλησε κι' αυτός βρέθηκε με τώ κεφάλι κάτω και τώ πόδια άπάνω.

— Κ' έτσι, άνει να 'ιδή τώ φεγγάρι, είδε τόν ουρανό σποντύλι!

— Τώ πάθημα μιας φίλης της μάς διηγείται και ή Νέμεσις. Κι' αυτή έπήγαινε γαϊδαροβαλλαρία, αλλά τής άγριεψε τώ γαϊδουράκι και δέν ήξερε πώς να τό σταματήση. Τήν άπάντησή της συνοδεύει με δύο σκίτσα: ένα τής φίλης της έπίπιτο ή μάλλον επόνο, και ένα τού έαυτού της. Είναι ντυμένη με άργαία 'Ελληνικά φορέματα και κρατάει στό χέρι της μία σπάθα. Από κάτω γράφει: «'Ω Νέμεσις, όπως φαντάζομαι τόν εαυτό μου.»

— Παναγιότσι μου, είπα βλέποντας τό σκίτσο, να μην πέσω στό χέρι της. Φόβος και τρόμος είναι!

— Και τώρα, εξακολουθήσε ή 'Αγάπη, έχοντας δύο άδελφούλες, ή Μίρα ή 'Αριστοταί και ή Μαρκιταί, που μάς διηγούνται νοστιμάτα πώς έσπασε ή κούκλα τους και μία φίλη τους, που τώ μάτια της είχαν τώ ίδιο χρώμα με τώ μάτια της κούκλας, θέλησε

να παίξη μία φάρσα, λέγοντας πώς ή δηρητέτρια τήν σκούνητρε και τής έχυσε τώ μάτι, και κρατώντας συγχρόνως στό χέρι της τώ μάτι τής κούκλας. Μόλις είδε όμως ή μητέρα της αυτό τό πρόημα, λιγοθύμησε και έτσι τό άστειο βγήκε ξυνό.

— 'Από δώ και πέρα έχουμε όλο νόστιμες άπάντησεις. Νά τώ Καράρι τής Μητέρας που μάς διηγείται πώς ή μικρός της άδέλφος είδε μία μέρα στό άναγνωματάριο του τυπομένο τ' όνομα «Ξενοπούλος» και φώναξε σ' άδέλφια του: «— Νά ή Ξενοπούλος, ή δικός σας, ή Διαπλάσις!» 'Ο κύριος, λέγε άνόητε, τού λέει. — 'Ε, καλά, ή κύριος Διαπλάσις, άπό θέλεις, άν και δέν πάει. Μπορούμε ποτέ να πούμε ή κύριος γαλατάς;» Γέλασαν πολύ. Μα ήταν και να μη γελάσουν; Μ' όλα τούτα τό άστειο αυτό δέν άρέσει και τόσο στό Καράρι τής Μητέρας, που θέλει να βρη τίποτ' άλλο

που νάχη λίγα βάρωπα και όφελος μεγάλο

και στό τέλος μάς διηγείται ένα ανέκδοτο για μία καμήλα που τήν έβόρσας ή θάλασσα και, επειδή δέν έξερανε τί είναι, τήν πέρασαν για τριακόσιων χρόνων λαγό! — 'Ακόμη πιο νόστιμη είναι ή άπάντησι τής 'Ηλιογέννητης. 'Αυτή μάς διηγείται πώς μία πρωταπριλιά, πήγαμε τώ βράδυ με τήν παρέα της κι' άλλαξαν τις έπιγραφές όλων των καταστημάτων τού δρόμου τους. Πήγε τώ πρωί ή κύρι-Δημητρός, ή μπακάλης, στό μαγαζί του και βλέπει από πάνω να γράφη «'Υποδηματοποιείο ή Κομψότης». Πάει ή κύρι-Κάστας, ή μαράγκος, ν' άνοίξη τώ μαγαζί που είχε τήν δική του τήν έπιγραφή από πάνω, αλλά τό κλειδί δέν έκλειαν. Τέλος πάντων έγεινε μεγάλη φασαρία. 'Ο παπουττής έτρεχε να βρη τώ μαγαζί του κι' ή καφετζής όρκιζόταν πώς ή κόρμος χάλασε και πώς πολλά θαύματα ακόμη γίνονται. «'Ενα όμορφονο γέλιο από μέρος μας έδωσε τή λύση τού αίνιγματος. «Πρωταπριλιά, φωνάξαμε, και τού χρόνου!» Σταμάτησαν... γέλασαν... και μάς χάρισαν τώ ξέλο.»

— Καλά που δέν κάθεται εδώ ή 'Ηλιογέννητη, για να κινή και σε μάς τώ ίδια. Φαντάσου να ήθελε να μπω στό γραφείο μας και να βλεπα απέξω τήν έπιγραφή τού γειτονικού μας σανοπέλειου!

— Νά κι' ή 'Αττική 'Αθή, εξακολουθήσε ή 'Αγάπη. Μα τί νόστιμα που διηγείται πώς μία κυρία, στις έξετάσεις τών δοκιμών, έκανε τόσες χειρονομίες, που τής έχυσε όλο τώ παγωτό της επάνω στό φρεσμά της! Κόρμα που ή άπάντησι τής είναι πολύ μεγάλη και δέν μπορείς να τή βάλω σχεδόν όλη. Γίνεσαι τώ άγώνισμα τής διακωνστίνας και ή χονδρή κυρία λαμβάνει μέρος και αότη, φυσικά τώ μέρος τού γιοφ

της. Γέρνει και σπρώχνει προς τώ μέρος μου, κολλή επάνω μου, με θλίβει, και ή άγκώνας της, διαρκώς κινούμενος, με κάνει να κινωθίμαι μαζί κι' εγώ και τώ πατάκι με τώ παγωτό. 'Επιτέλους, με μία τελειωτική προσπάθεια, ή όμάς, που άνηκα ή γιος τής γειτονιάς μου σέρει τήν άλλη και ή πλαϊνή κυρία με τήν τελειωτική της σπρωξιά με τινάζει απ' τή θέση μου και με σίχνει άπάνω στην Τσούτζα. 'Αντίο παγωτό! Τό μικρό παγωτόν...»

— Στάσου, στάσου, 'Αγάπη, πήρες φόρα σάν τή χοντρή κυρία τής 'Αττικής 'Αθής; άν πάμε έτσι σ' όλα, δέν θά τελειώσουμε ποτέ. Κι' έχεις ακόμη άρκετά μπροστά σου.

— Ναί, βέβαια, έχω τις άπάντησεις τών «ζωογράφων» μας. Νά ή Μήλ-Βήν που μάς διηγείται ένα μικρό και νόστιμο ανέκδοτο και τό συνοδεύει με δύο, ακόμη άρκετότερα, σκίτσα. Μία μέρα, λέει, ή ύπηρέτρια χριστιανής λίγο νερό να πλύνει κάτι, και έπειδή ή άνδρωπος που είχαν για τώ νερό έλειπε, έδωσε στόν Γιαννάκη τους να τής φέρε ένα καμμάκι από τή βούση. Στη γειτονία δύο όμως είναι δύο βρούδες και ή Γιαννάκης τράβηξε για τή μακρινότερη. 'Η ύπηρέτρια τόν άντελήφθη, βγήκε στην πόρτα και τόν ρώτησε γιατί δέν πάει να φέρε νερό από τή κοντινή βούση. «Ναί, μά δέν μπορώ να σπώσω τώ νερό της;» λέει ή Γιαννάκης. — Καλέ τί λές, πώς σε κορόιδεψε; — Σάμα και σ' άκόμη προχτές έλεγε ή μαμμά πώς τώ νερό αυτής τής βούσης είναι βαρύ». 'Εννοείται πώς ή μαμμά έννοούσε ότι τώ νερό ήταν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ Φωτογρ. (Φάληρον) Α' Βραβείον 3ης Κυριακής

βαρὺ γιὰ τὸ στομάχι, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε καταλάβει ὁ Γιαννάκης.

— Ὁρατο! εἶπα. Μπράβο τοῦ Μήλ-Βήν. Γιὰ νὰ δοῦμε τώρα τί λέει καὶ ὁ Μανντόφ. Ἡ δική του ἀπάντηση δὲν εἶναι αὐτὴ ποὺ κρατᾷς;

— Ἡ δική του εἶναι, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο κολακευτικὴ γιὰ σένα. Τὰ εἶχε βάλει μαζί σου γιὰ τὴν ἐρώτηση τῆς 35ης Κυριακῆς. Καλύτερα, λέει, θὰ ἦταν νὰ τὸν ρωτήσης εἰς τὸν ἑαυτοῦ καὶ κλάση περισσότερο; ἀλλὰ ἔγραψε πρὸς αὐτὸ φιλῶς νὰ τὸ ρωτήσης μετὰ τὴν κρίση. Μολοταῦτα τὸν Μανντόφ τὸν ἔκαναν νὰ γελᾷ περισσότερο: πρῶτο, ὁ μπαμπούλας ποὺ σχεδίασε ὁ ἀδελφός σου γιὰ νὰ τρομάξει τὸ ἀδελφάκι τους δὲν ἦταν μικρὸ καὶ νιαούριζε. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!...

— Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

— Ἐντύχως!... Τὸ δεύτερο πρῶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Μανντόφ νὰ γελᾷ πολύ, εἶναι δὲν μὴν φορὰ κατέβαινε τὴ σκάλα μ' ἄλλους δύο, ὁ ἑνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ εἶχανε κι' οἱ τρεῖς τους τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσω. Ἦσαν, λέει, λαοτραγωδία καὶ γιὰ ξύλο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶναι δὲν μὴν ἔχω ἀνάγκη νὰ στῶν περιγράφω, γιὰ τὸν βλέπεις μοναχός σου. Κόψιμα μόνο ποὺ δὲν εἶσαι μωρὸ γιὰ νὰ στῶν δειχνοῦμε καὶ σένα δὲν κλαίς.

στὴ ζωὴ μου γέλασα ἐν' ἀπόγνωσμα στὸ θέατρο. — σ' ἕνα βαριετέ. Ἐνας παλιός σου βγάλε στὴ σκηνὴ καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γελᾷ. Μὰ τί γέλια ἦταν ἐκεῖνα! Καὶ προκαλοῦσε τοὺς θεατὰς ἂν μπορούν νὰ κρατηθοῦν καὶ νὰ μὴ γελᾶσουν. Ὅλο τὸ θέατρο λοιπόν, ἀπὸ ἀκρὴ σ' ἀκρὴ, γελούσε κι' ἐγὼ φυσικὰ δὲν καθυστέρησα. Τὶ περισσότερο ἀλήθεια! Τὰ μεγαλύτερα γέλια τῆς ζωῆς μου ἦσαν χωρὶς αἰτία, ἀπὸ ἀπλή μίμηση.

Σὲ φίλῳ
Κουτορβίθι.

— Μπράβο! φώναξε. Τὸ Κουτορβίθι βγάλε ἔξυπνότερο ἀπ' ὄλους. Νὰ μὴ σὺντομη, δεμένη, πρωτότυπη, ἀληθινή καὶ κολογραμμένη ἀπάντηση. Ζήτω, ἀδελφοῦλα μου! ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

— Ζήτω! φώναξε κι' ἡ Ἀγάπη φιλώντας με. Ἀλλὰ δὲν μού λέε, πῶς βρέθηκε αὐτὴ ἡ ἀπάντηση μέσα στὴν τσέπη σου;

— Φαίνεται, εἶπα, πῶς δὲν μάξανα τὰ ἄλλα γράμματα ἀπὸ τὸ κάρο τοῦ σκουπιδιαρῆ, τὴν ἔχουσα κι' αὐτὴ μέσα στὴν τσέπη μου καί, καθὼς ἦταν σύντομη καὶ γραμμένη σὲ λεπτὸ χαρτί, γώθησε βαθιὰ καὶ δὲν ἐβγήκε με τίς ἄλλες. Ἀλλὰ, βλέπεις, ἐπειδὴ ἦταν νὰ πάσῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο, δὲν χάθηκε. Ἐλα τώρα, πάμε στὴν κυρία Διάπλασι, νὰ τῆς ποῦμε τίς ἐντυπώσεις μας γιὰ νὰ πονεύμῃ τὰ βραβεῖα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κουτορβίθι [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλιογέννητη [18E]. — Ἀρτικὴ Ἀδρῆ [17E]. — (Ἐκτός Διαγωνισμού: Δελάντα [18E]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (ἀπὸ [16E] εἰς ἑκάστον) Μήλ-Βήν. — Ἀφρικόμο Κῦμα. — Ἐλευθέριος Ρουσσάκης. (Ἐκτός Διαγωνισμού: Μανντόφ).

Α' ΕΠΙΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [12E] εἰς ἑκάστον) Περιπλοῦς, Μίρια, Καράκι τῆς Μητέρας, Τσοῦχτρα, Μηλολόδη, Γενναῖα Σπύρη, Λεπτὴ Μαργαρίτα.

Β' ΕΠΙΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [10E] εἰς ἑκάστον) Ἄρης Μανρῆς, Δαφνοκροτῆς Ὀλυμπιονίκης, Θεοπίης, Ἀνδριανὴ Μηνιά, Δαρνούλα, Ἀναδρομάκης τῆς Ἀρτικῆς, Νέμεσις, Ἀντώνιος Δούκας, Φιόρη, Θαῖς, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Αἰβίος, Φαέδων, Κίρκη, Φούσκα, Μεγαλόπρεπη Ἴδη.

Γ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [8E] εἰς ἑκάστον) Κ. Παπαγεωργίου, Ἀνεμόνη τοῦ Βουνού, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ν. Καλογερόπουλος, Καίρινα, Σανσελώ, Κάμεν, Μικρὴ Ἀρτίστα, Μαρίττα, Ἀγνή Ψυχούλα, Ἀμφικρίτη, Διανός, Ἐλεῦθερο Πουλί, Πάτση Παχοῦμης, Ἀνδρομάδα, Νάριμασός, Ἀγνούλα, Γλυκεῖα Χαραγγή, Φλογίτσα, Ντοῦγκλας, Ἐλαφίνα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὄσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν μὲ [5E] εἰς ἑκάστον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 36ην ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τὸ Κουτορβίθι, με τὴν ἑρώτα του ἀπάντησιν, δὲν μᾶς πῆρε μόνο τὸ βραβεῖο, ἀλλὰ μᾶς ἔδωσε καὶ τὴν ἰδέα γιὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς ἐπομένης Κυριακῆς. Ἐπίσης κι' ὁ Μανντόφ. Εἶναι ἀκριβὲς ἡ ἀντίθετη:

Τί σὰς ἔκανε νὰ κλάψετε περισσότερο στὴ ζωὴ σας;

Ἀλλὰ μ' ἕναν περιορισμὸν: ἀποκλείεται ὁ θάνατος. Ἄλλα πρῶγματα θὰ θυμηθῆτε, ἀλλὰ περιστάτικα τῆς ζωῆς σας, καὶ θὰ διαλέξετε ἐκεῖνο ποὺ σὰς προσέβηκε τὴ μεγαλύτερη λύπη, τὴ μεγαλύτερη τῆσιν καὶ στενοχωρία, τὰ μικρότερα δάκρυα. Κι' ἐπειδὴ τὰ μικρὰ παιδιὰ κλαίει καὶ στενοχωροῦνται μὲ τὸ τίποτα, ἢ μὲ πρῶγματα ποὺ δὲν τὰ ξαναθυμοῦνται πῶς μεγάλη γέλοῦν, δὲν ἀποκλείεται καὶ μὴ ἀπάντησιν φαιδρῆ, κωμικῆ, ἀστεία:

Ἀπαντήσεις γιὰ τὴν 36ην Κυριακὴ δεκτικὲς ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου.

Κατ' ἐντολήν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ἀπὸ JULES CHANCEL] — Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Βρέθηκε κάποιος πλοίαρχος διαβέσιμος, τὸν ἔδωκαν στὸ «Σενεγάλη» κι' ἔτσι, δὲν ὁ Μοκοκὸ πῆγε καταλυτῆμένος ν' ἀποχαιρετησῆν τὸν Μάριο, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε μὲ κέφι:

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι χωριζόμαστε, Σοκολατάκι μου; θάρρω καὶ γὼ μαζί σας, ἂν μὲ θέλετε... Ποιὸς ἔσσει μῆπως χρεῖσασαίτε κι' ἕναν ἄνθρωπο παραπάνω, καὶ κάτω ποὺ πηγαίνετε. Καὶ ὁ καπετὰν Μάριος, νὰ τὸ ἔχετε, ἔχει γὰρ κότσια — ἔ, δλα κι' ἔλα!

Ὅλοι δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμὸν τὸ νέο σύντροφο. Μόνον ὁ Ἡρακλῆς εἶχε μιὰ κρυφὴ ἀνησυχία, μῆπως ἡ παρουσία ἑνὸς πλοίαρχου στὸ σύνταγμα τοῦ σκέπαζε κάπως τὴ δόξα τοῦ στρατηγικοῦ βαθμοῦ του. Οὔτε κι' ὁ Πατατούκας δὲν ἐπιθυμοῦσε καὶ παραπολὸν νὰ εἶναι κοντὰ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ τὸν ἔφερε ἀπὸ τὴν καλῆ. Μὰ ποιὸς τὸν ρωτοῦσε αὐτόν;

Τὸ ταξίδι ἐξακολούθησε ἀργὸ καὶ μονότονο, ἀλλὰ κανονικὸ. Σὲ ὄχτῳ μέρες ἔφτασαν ἀπὸ Καγιῆς κι' ἡ συντροφία βγήκε γεμάτη χαρὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ νέο ταξίδι, ποὺ θὰ εἶχε περισσότερη κίνηση καὶ ποικιλία.

Καὶ πάλι ὁ Πατατούκας ἦταν ἀμύλητος καὶ μελαγχολικός. Θυμόταν (κι' ἦταν ἀληθῆς, νὰ μὴ μελαγχολεῖ;) πῶσο ἄνετα κι' ἀρχοντικά εἶχε ζήσει τὸ ταξίδι αὐτὸ, καθισμένος στὴ μαλακὴ καρέκλα του, ρουφώντας τὸ ρακὶ του καὶ ὄνειροπολώντας... Τώρα, ὁ κόσμος εἶχε ἀλλάξει! Τώρα ἦταν ἀπλὸς στρατιώτης, ἀπλὴ ἐρδινάντσα, κι' ὄλοι τὸν φάρταναν ἀγγαρεῖες, κι' ὁ πλοίαρχος Μάριος, κι' αὐτὸς ἀκόμα, τοῦδινε διαταγὰς! Σ' αὐτόν, ποὺ πῶσαρε κάποτε γιὰ πρωθυπουργὸς τοῦ βασιλέα Γόφφα!

Μὰ δὲν ἔβγαζε μιλιὰ, τὰ σήκωνε ἔλα, σὰν καλὸς καὶ πειθαρχικὸς στρατιώτης. Κι' αὐτὸ τοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Σὲ λίγο, ὁ στρατηγὸς Ἡρακλῆς τοῦδωσ' ἕνα βαθμὸν: τὸν ἔκανε δεκανέα.

Στὴν τελετὴ τῆς ἀπονόμης τοῦ βαθμοῦ, βρισκόνταν καὶ κάμποσοι ἰθαγενεῖς κι' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιβεβαίωθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, νὰ στρατολογήσῃ τους ἀνθρώπους ποὺ χρεῖάζονταν γιὰ τὸ καράβαν.

Ἀπὸ τὴν φορὰ, δὲν ἦταν φέμματα! Ὁ Ἡρακλῆς ἦταν στρατηγὸς μὲ τὰ σωσά του. Στρατηγὸς ἑνὸς παραβαίου ἀπὸ πέννητα κι' ἀπάνω ἀνθρώπους!

Μέσα στοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ στρατολόγησαν, ἦταν κι' ἕνας γέρος ἀράπης, ποὺ εἶχε κάποτε διηγηθῆσαι ἀπὸ γαλλικὸ ἀποικιακὸ στρατό.

Ὁ Ἡρακλῆς ἤθελε νὰ ἴδει τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔδωκαν τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔπλα καὶ τοῦδωξε ἕνα ὄπλο Λεμπέλ: — Τὸ ἔβρεις αὐτό;

Ὁ μαῦρος κούνησε τὸ κεφάλι σοβαρά.

— Αὐτὸ δὲν ἀγγίζει, πεθαίνει!

— Ὑστερα τοῦδωξε τὸ κανόνι.

— Αὐτὸ τὸ ἔβρεις;

Ὁ παλιὸς στρατιώτης κούνησε πάλι τὸ κεφάλι, χωρὶς ἐκπληξη:

— Αὐτὸ κάνει πολὺ βουή, αὐτὸ σκοτώνει ποτέ!

Ὁ Ἡρακλῆς ἔγινε ἕλος θυμὸ μ' αὐτὴ

Ὁ Ἡρακλῆς στρατηγὸς μὲ τὰ σωσά του! (Σελ. 401, στ. α')

τὴν ἀπάντησιν. Μὰ ὁ καπετὰν Μάριος εἶπε γελώντας με τὴν καρδιά του:

— Κάτι ἔβρουν κι' οἱ ἀράπηδες, στρατηγέ!

Τὸ πρῶτ τῆς 1ης Μαΐου, τὸ στρατεύμα τοῦ Μοκοκὸ ἐκίνησε γιὰ τὸ εἰσωτερικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Πρῶτοι ἐχθροί

Οἱ πρῶτες πορελες ἔγιναν πολὺ εὐχάριστα. Μ' ἔλη τὴ ζέστη, ἔλα βάδιζαν καλά. Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ εἶχε πάρει τὴν τρομπέτα του καὶ κάθε τόσο ἀλλοπίζε χαρούμενα μᾶρς, ποὺ ζωῶγονοῦσαν τοὺς πῶ τεμπέληδες.

Ὁ καπετὰν Μάριος, με τὴν πῆπα δαγκωμένη, με κάσα ριγμένη πίσω, βάδιζε με κέφι πλάι στίς κούινες, ἔπου κουδουλοῦσαν οἱ μαῦροι τὸ Μοκοκὸ καὶ τὴν Ἰσλέ. Γιὰ τὴν ἕνα βρασιλιὰς δὲν ταίριαζε νὰ περπατεῖ πλάι στοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους.

Ὅλα πῆγαν καλά ἕως τὸ Κονακρὸ. Ἐκεῖ ὅμως ἄκουσαν μιὰ τρομερὴ εἰ-

δηση: Ἡ ἀρρώστια, ἡ πληγὴ τοῦ τόπου, ὁ κίτρινος πυρετός, ἦταν πλὴν ἀπαιρέτην στὴ χώρα ἀπ' ἔπου περνοῦσε τὸ Σύνταγμα Μοκοκὸ.

Στὴν ἀρχή, οἱ Παρισίνοι φίλοι μας τὸ πῆραν σ' ἀστεία.

— Δὲν κοπιᾷζει ὁ κύριος κίτρινος πυρετός!; εἶπε ὁ Ἡρακλῆς. Θὰ κάμουμε καλὴ γνωριμιά μαζί.

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ φαντάστηκε κίδλας μιὰ κωμικὴ σκηνή, ποὺ θὰ γινόταν με τὴν ἀρρώστια:

— Ἄο, καλὸς τὸν κύριο κίτρινο πυρετό! Ὁ, ὦ, μὰ εἶσαι πολὺ ἀσχημος, κύριε! Κίτρινη μῆτη, κίτρινα μάτια, κίτρινα καλλιά, πρὶ Δὲ σὲ φοβοῦμαι, πῆγαινε ἀπὸ δὼ! Πῆγαινε, νὰ μὴ σοῦ δώσω καμμὴν ἀνάποδη.

Κι' ὁ παλιός σου κλωτσούσε κωμικὰ τὸν ἄερα.

Μὰ ὁ πλοίαρχος Μάριος δὲν ἄκουσε με τὴν ἴδια ἀδιαφορία τὴν εἰδηση. Αὐτὸς ἔξερε τί ἦταν ὁ κίτρινος πυρετός, γιὰ τὴν στα ταξίδια του τὸν εἶχε γνωρίσει. Γιὰ αὐτὸ λιγότερε τὸ κέφι τοῦ κι' ἔγινε σκεπτικὸς.

Οἱ πρῶτοι ποὺ τοὺς χτύπησε ὁ κίτρινος πυρετός, ἦταν δύο μαῦροι ἀχ

έβλεπε στα χείλη του άρρωστου τό πα-
ραμικρό χαμόγελο, ή όταν ένιωθε τό
καυτό του χέρι να σφίγγει τό δικό της
μ' εύγνωμοσύνη!

Τέλος έφτασαν στό γειτονικό χωριό.
Έκει θά στάθμευαν, έως τήν ήμέρα
πού ο Αύγουστος θά γινόταν καλά, ή
θά... — Άλλά, γιά τό θεό, κανένας
δέν τολμούσε νά βάλει μέ τό νού του
αυτή τήν τρομερή πιθανότητα. Ο Αύ-
γουστος ήταν τόσο αγαθός, τόσο δι-
καιος, τόσο καλόκαρδος! τόν αγαπού-
σαν όλοι τόσο πολύ!

Όταν ή συνοδεία μπήκε στό χωριό,
οί φίλοι μας ξαφνιαστήκαν πού τέρρι-
σκαν άδειανό. Ένας από τούς μαύρους
τούς έξήγησε, ότι τό χωριό αυτό βρι-
σκόταν άπάνω στή γραμμή πού είχε
άκολουθήσει ή δεύτερη άπειριακή έκ-
στρατεία τών Γάλλων κι' οί Ιθαγενείς
είχαν φύγει τρομαγμένοι από τό χωριό
τούς και τραβήχτηκαν από έσωτερικό.
Όσοσο δέν άφισαν τήν άπόφασή τους
νά κατασκηνώσαν εκεί, κι' ός ήταν
έρημο τό μέρος.

— Άλτ, ανάπαυσις! πρόβαξε ο
στρατηγός Ηρακλής.

Ναι, μά τά προστάγματα του Ηρα-
κλή δέν είχαν πιά εκείνη τήν παλιά
ζωηρότητά τους, από τήν ήμέρα πού
ο Αύγουστος ήταν άρρωστος. Κι' ο
Πομ-Πομ είχε πάψει πιά νά χτυπά
τή χαρούμενη τρομπέτα του, κι' όλα
γίνονταν φοβισμένα, οα νά ήταν κάτω
άπό τήν άπειλή του θανάτου.

Ο Πατατούκας έλαβε τή διαταγή νά
επιθεωρήσει τίς κλύδες του χωριού
και νά διαλέξει μία γερή γιά νά στε-
γάσουν τόν άρρωστο.

Ο Πατατούκας ύπάκουσε κι' άρχι-
σε νά δακιμάζει τήν άντοχή μιας-μιας
καλύδας μέ τήν κάννη του τουφεκιού
του. Ξαφνικά από μία πετάχτηκε ένα
τρομερό βουητό. Ο φτωχός δεκανέας
είχ' ένοχλήσει ένα μεγάλο μελίσει,
πού φύλαζε άνάμεσα στόν τοίχο και
τή στέγη. Οί μέλισσες είχαν πετά-
χτει και βούτζαν τριγύρω στόν Πατα-
τούκα, μά δισταζαν άκόμη νά τού κη-
ρύξουν τόν πόλεμο.

— Βού μη σαλίψεις! φώναξε ο Μο-
κοκό, πού κοίταζε αυτή τή σκηνή.

Μά ο παλιός καθηγητής δέν ήταν,
καθώς ξέρουμε, και πολύ ήρωϊκός οα
παράμους κυνόνους. Χωρίς νά κά-
τσει γά πολυσκαφθή, κόνησε άπελπι-
στικά τά χέρια του και τέλος τόβαλε
στό πόδια, όσο πιά γρήγορα μπορούσε.

Στή στιγμή, όσες μέλισσες είχαν
μείνει στήν κυψέλη, όσες μέλισσες βρι-
σκονταν σ' όλο τό χωριό, χύθηκαν άκρά-
τητες άπάνω στό χοντρό Παρισινό, πού
τρέχοντας όλοένα, έσιμζε τέλος μέ τούς
συντρόφους του.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ Δ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΑΝΕΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΜΕ.

Άνάμεσα στους στρατιώτες, ήταν κι' ο κύρ-Μάνθος, ο άφεντικός του Μαυ-
ρούκου, πού βιαζόταν νά ελευθερωθή ο γαϊδαρός του γιά νά γυρίσει πιά στό
χωριό. Κι' άμα έφτασε σ' άπόσταση πού μπορούσε νάκούσθ ή φωνή του από
τόν προφήτ' Ηλία, ο χωριάτης φώναζε μ' όλη του τή δύναμη:

— Μαυρούκο μ'!.. Μαυρούκο μ'!.. Έκει είσαι, βρέ; Έ, Μαυρούκο!..

Ο έξυπνος γαϊδαρόελος άκουσε αυτή τή βροντερή φωνή και τή γνώρισε.
Άπό τή χαρά του όρμησε μ' ένα γκάρισμα, άνέβηκε στό πεζούλι και πή-
δησε κάτω, γιά νά τρέξει στόν άφεντικό του. Δέν λογόριασε όμως τό σκονί πού
τόν κρατούσε δεμένο από τό στόλο του αϊλγυρού. Κι' ο κακόμοιρος ο γαϊδα-
ρόελος κρεμάστηκε σαν κατάδικος!

— Ά!.. Ω!.. Θα μου πι-
γύη!.. φώναζε από κάτω ο κύρ-
Μάνθος άπελπισμένος.

Γιατί από κει πού βρισκό-
ταν, στό λατοβάρακι, δέν μπο-
ρούσε νά φτάσει τό γαϊδαρό του
παρά μέ γύρο. Κι' ως πού νά κά-
μη αυτό τό γύρο, βέβαια ο Μαυ-
ρούκος θά πνιγόταν.

Ευτυχώς είδε άμέσως τό κρέμασμα ο Φούσκας και, μέ τό σιγιά του, έκο-
ψε γρήγορα-γρήγορα τό σκονί. Κι' ο Μαυρούκος, ζωντανός άκόμα, έεσε στήν
άγκαλιά του άφεντικού του.

Ό, τί χαρά πού ένιωσαν κείνη τή στιγμή κι' οί δυό! Ο κύρ-Μάνθος
χαϊδεύε τό γαϊδαρό του και τόν φιλούσε μέ δάκρυα. Ο Μαυρούκος γκάριζε
τροφερά, σήκωνε ταυτιά του, κουνούσε τήν ουρά του, μόνο πού δέν έκλαιγε...
Επιτέλους ο κύρ-Μάνθος τόν έπιασε άπ' τό καπίστρι και κατέβηκε λέγοντας
στός άλλους:

— Έγώ σας άφίνω!.. Βρήκα τό Μαυρούκο μου, δέ μέ νοιάζει γιά τους
άλλους. Κάμετε σεΐς καλά! Άντίο σας!

Κι' άμα έφτασε κάτω στό δρόμο, καθάλλικεψε τό ζώ του και τούδωσε τη-
λάλα γιά τό χωριό.

Έτσι ο πρώτος αϊμαλώτος πού ελευθερώθηκε, ήταν ο γαϊδαρόελος.

Άλλά μαζί μέ τό στρατό τής πολιτορίας, ήταν κι' ο κύριος Καραμανέας,
κι' ο Τάκης, κι' ο κύρ Φώτης ο βαριάσης, κι' ή κυρά-Κωνσταντινά, πάντα μέ
τή βέργα της. Όλοι αυτοί, άμα είδαν τή θαυμαστή άπελευθέρωσή του Μαυ-
ρούκου, ξεθαρεύτηκαν πιά άρχισαν νά φωνάζουν από κάτω τούς δικούς τους.
Και δέν άκουγες πιά παρά τά όνόματα:

— Μπέμπη!.. Νικό!.. Φούσκα!.. Φεβρονία!.. Σπίδα!.. Μπέμπη!
Φούσκα!.. Φεβρονία!..

(Άκολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΗΕΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Γι' αυτό στάθηκε στήν όχθη όσο
μόρσεσε. Σάν είδε όμως πώς ο Κάρρ
κυνηγούσε τό μικρό όλοένα και μα-
κρότερα, ή άλλη μπήκε άποφασιστικά
στόν βάλτο, έδιωξε τό σκυλί κι' άρχισε
νά γυρίσει μέ τό παιδί της πρós τό δά-
σος. Οί άλλες είναι πολύ πιό έπιτή-
δειες από άλλα ζώα νά περπατούν έ-
πάνω σ' ένα τόσο άσταθές έδαφος και
φαινόταν ότι ή μητέρα του μικρού θά
τό κατάφερνε νά φθάσει ως τήν στε-
ρηά. Ένώ όμως είχε φθάσει έντελώς
κοντά στήν όχθη, βούλιαξε ένα καλάμι
δπου είχε πατήσει τό ποδάρι της μέσα
στόν βούρκο και βούλιαξε κι' αυτή μα-
ζί του. Έβλεπε όλη της τήν δύναμη γιά
νά μωρέσει νά βγή από τόν βούρκο,
άλλά δέν έβρισκε κανένα μέρος πού νά
πατήσει στεριά τό πόδι της και έτσι
βυθιζόταν όλοένα και βαθύτερα. Ο
Κάρρ στεκόταν άκίνητος στήν όχθη
και μόλις τολμούσε ν' αναπνεύσει και
δταν είδε πώς ή άλλη δέν μπόρεσε νά
βγή μονάχη της, τό έβαλε στό πόδια
κι' έτρεχε μέ όλη του τήν γρηγοράδα.
Γιατί έσκέφθηκε τό ζώλο πού θά έτρω-
γε δταν γινότανε γνωστό ότι αυτός
είχε κυνηγήσει τήν άλλη μέσ στόν βάλ-
το, και γι' αυτό τόν λόγο δέν μπόρεσε
νά μείνη περισσότερο εκεί και δέν
ήσύχασε παρά δταν έφθασε στό σπίτι.

Αυτό τό έπεισόδιο θυμήθηκε λοιπόν
τώρα ο Κάρρ και τό συλλογίζεταν μέ
μεγαλύτερη τύψη από κάθε άλλο ά-
σχημο παιχνίδι πού είχε παίξει στα
ζώα του δάσους. Ίσως κι' όλας νά συ-
νέβαινε αυτό γιατί δέν ήλλησε πραγ-
ματικά νά βλάψει τήν άλλη και τό μι-
κρό της, αλλά χωρίς νά βέλη έγεινε
αίτια του θανάτου τους.

Άλλά ίσως νά είναι ζωντανά άκό-
μη, σκέφθηκε ο σκύλος ξαφνικά. Έξού-
σαν δταν έφυγα άπ' τόν βάλτο. Μπο-
ρεί νά τό κατάφεραν νά σωθούν.

Ο Κάρρ ένιωσε μία άκατανίκητη
δρεξη νά μάθη τί απέγιναν τά δύο ζώα
ένόσω άκόμα είχε καιρό. Είδη ότι ο
δασοφύλακας δέν είχε δέσει και πολύ
στερεά τό σκονί. Έκανε ένα ξαφνικό
πήδημα πρós τό πλάι, ελευθερώθηκε
άπό τό σκονί και χύμηξε σαν τρελλός
στό δάσος, πρós τήν μεριά πού βρι-
σκονταν ο βάλτος. Ο δασοφύλακας δέν
πρόφτασε ούτε καν νά σηκώσει τό ντου-
φεκι του τόσο γρήγορα χάθηκε τό σκυ-
λί από μπροστά του.

Ο δασοφύλακας δέν μπόρεσε πιά νά
κάνη τίποτε άλλο παρά νά τρέξει πίσω
άπό τόν Κάρρ, και δταν έφθασε στόν
βάλτο, ο σκύλος στέκονταν κιάλας λίγα
μέτρα μακρότερα από τήν όχθη και

ούρλιαζε μέ όλη του τήν δύναμη. Ο
δασοφύλακας έσκέφθηκε πώς έπρεπε
νά έβη τί σήμαινε αυτό τό πράγμα.
Άκούμπησε μέ προσοχή τό ντουφεκι
δίπλα του στό χώμα και ούρθησε μέ
τήν κοιλιά πρós τόν βάλτο. Δέν είχε
προχωρήσει και πολύ, δταν αντίκρουσε
μία θηλυκή άλλη νάναι πεσμένη επά-
νω στό βάλτο και δίπλα της τό μικρό
της. Η άλλη ήταν νεκρή αλλά τό μι-
κρό ζούσε άκόμη μέλο πού φαινονταν
έντελώς άποκαμωμένο και δέν μπορού-
σε νά κουνήσει καθόλου. Ο Κάρρ στε-
κόταν δίπλα τους. Πότε έσκυβε και έ-
γλυφε τό μικρό, πότε έγαυγίσε ζητών-
τας βοήθεια. Ο δασοφύλακας σήκωσε
τό μικρό και τόθαλε στήν όχθη. Ο-
ταν λοιπόν ο σκύλος είδη πώς τό μικρό
έσώθηκε, έκανε σαν τρελλός άπ' τήν
χαρά του. Πηδούσε γύρω από τόν δα-
σοφύλακα, τού έγλυφε τά χέρια και
γαυγίσε χαρούμενα.

Ο δασοφύλακας πήγε τό άλκακι
σπίτι του και τόβαλε στό σταύλο σ' έ-
να παχνί. Έπειτα πήρε μαζί του κι'
άλλους γιά νά βγάλουν τήν νεκρή άλ-
κη από τόν βάλτο και μόνο άφού τέ-
λειωσε όλα αυτά, θυμήθηκε πώς έπρε-
πε νά σκοτώσει τόν Κάρρ. Σφύριξε τό
σκυλί πού σ' όλο τό διάστημα δέν εί-
χε φύγει δίόλου από κοντά του, και
τράβηξε πάλι μαζί του πρós τό δάσος.

Ο δασοφύλακας τραβούσε ίσια τόν
δρόμο του. Έξαφνα όμως έδειξε πώς
άλλαξε σκέψη, γιατί γύρισε πίσω και
διευθύνθηκε πρós τό σπίτι του κυρίου
του.

Ο Κάρρ τόν είχε άκολουθήσει πρό-
θυμα σαν είδη όμως πώς ο δασοφύλα-
κας γύρισε πίσω και τράβηξε κατά τήν
παλιά του κατοικία, άρχισε νά γίνε-
ται άνησυχος. Άχ, δίχως άλλο ο δα-
σοφύλακας θά είχε καταλάβει ότι ο
Κάρρ ήταν ο αίτιος του θανάτου τής
άλλης και γι' αυτό τόν δηγούσε τώρα
σπίτι του, γιά νά τού δώσουν κιάλα
ζώλο πριν πεθάνη.

Τό ζώλο όμως ήταν τό χειρότερο
πράγμα πού μπορούσε νά πάθη ο Κάρρ,
και μ' αυτή τήν ιδέα δέν μπόρεσε πιά
νά κρατήσει τό κουράγιο του. Κρέμα-
σε τό κεφάλι του, και δταν έφθασαν
στό σπίτι, δέν κοίταζε καθόλου μπρός
του άλλ' έκανε σαν νά μην γνώριζε
κανένα.

Ο άφέντης στεκόταν στήν πόρτα
σαν έφθασε στό σπίτι ο δασοφύλακας
μέ τό σκυλί.

— Τι σκύλος είναι αυτός πού έχεις
μαζί σου, δασοφύλακα; ρώτησε. Δέν
είναι ο Κάρρ μας; Αυτός έπρεπε νά έ-
χει τώρα και τόσην ώρα σκοτωθεί.

Ο δασοφύλακας τότε διηγήθηκε τήν
ιστορία μέ τίς άλλες. Ο Κάρρ όμως
ζάρωσε όσο μπορούσε περισσότερο και
χάθηκε κάτω από τά πόδια του δασο-

φύλακα γιά νά μην τόν βλέπει κανείς.
Άλλά ο δασοφύλακας δέν διηγήθη-
κε τήν ιστορία όπως νόμιζε ο Κάρρ.
Άπεναντίας τόν έπαίνεσε έξαιρετικά
και είπε ότι τό σκυλί δίχως άλλο θά
γνώριζε ότι οί άλλες βρίσκονταν οα
κίνδουνο και ήλλησε νά τις γλυτώσει.

— Τώρα ο κύριος μπορεί νά κάνει
τό σκυλί ό,τι θέλει, είπε. Έγώ μία φο-
ρά δέν μπορώ νά τό σκοτώσω.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΥΡΑΚΟΥΣΑ

Τής Ρίτας Μπούμη

Πάνω άπ' τά τείχη τά παλιά,
σαν οα ψηλή άητοφολιά,
άραδιασμένα στή σειρά
τό σκοτεινά δρομάκια,
και στή φτωχή τή γειτονιά,
οα μίαν άπόμεινη γωνιά
παίζον άμάδες βρώμικα,
ξυπόλυτα παιδάκια.

Έδώ σπιτάκια φτωχικά,
όλα παλιά, μεσαιωνικά,
πού εύλαβικά σεβάστηκαν
στό πέραςμα οί Αίώνες
και παρμένα, ταπεινά
σαν μίαν άρχοντιά σερνή,
μία έκκλησία μέ κάταστρες
μαριμαρινες κολώνες.

Παρέκει σπύτι γοτθικό
πού ένα χέρι άπλοτικό
σ' ένα μπαλκόνι έπλωσε
τά ροζα τής μπουγάδας
πάνω άπ' τίς στέγες σκοτεινός
προβάλλει λίγος ούρανός
πού τόν μαυρίζει ο καπνός
καπνός μιάς κομινάδας.

Σε μίαν στήλη οί νοικοκυρές
μαυροντυμένες, καθάρες,
φιλοκουβέντα άρχισαν
γιά νά περάσει ή ώρα
και μέ άφέλεια ή καθεμιά,
μέ κακή πρόθεση καρμιά,
βγάζουν όλα τ' άπλυτά
τής γειτονιάς στή φόρα!

Μά στις πλατείες οα φωτιά
του ήλιου ή φλογερή ματιά
άνάβει οα μία πυρκαγιά
πού σου θυμίζει Άθήνα!
Κι' εκεί στήν άκροθαλασσιά,
κάτω άπ' τών δέντρων τή δροσιά
ο κόσμος πάει νά δροσιστή
τό βράδι, στή Μαρίνα.

Κάτω άπ' τά τείχη, στό ρηά,
δυό κλασικάδια, μοναχά,
μ' ένα ραβδί άγκυλωτό
ψάχνουνε γιά καβούρια
πέρα στό πέλασο, άνοιχτά,
μία βάρκα δλόσια πετά
σαν τό δελφίνι σκίζοντας
τά κύματα μέ φούρια!

Ο Συρακούσα μαγική,
πού ή σκέψη μου νοσταλγική
κάποιο φλιμμένο σουρούπο
ζητεί νά σ' επανείδη!
Πώς οα δροσιζει άπαλά,
ή Άσέθουσα πού άρχοντιά
τά κρουσταλένια τής νερά,
στό άγαλμα του Άρχιμήδη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΑΡΟΓΛΟΥΣ

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνατίθαις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Η «ΚΥΡΙΑΚΗ» κατάλευκτο ὄλο σχεδόν τὸ φῶλλον, — ἔ, δικαιοσύνη, — καὶ δὲν ἀφῆκε τόπο οὐτε γὰρ Σελίδα Συνεργασίας, οὐτε γὰρ Ἀλληλογραφία. Κι' ὅμως δὲν πιεστέω νὰ ἴσθῃς δικαιοσύνην. Η «Κυριακή» εἶνε πάντα τόσο ἁμορφη! Κι' ἐξαιρετικὰ ἡ σημερινὴ μὲ τὸ σκαριαστικὸν τῆς ἐπισήμιο, τίς νόστιμες ἀπαντήσεις καὶ τὰ χαριτωμένα τῆς αὐτίσας, ποὺ τὰ περισσώτερα, καθὼς βλέπετε, εἶναι ἔργα συνδρομητῶν. Γιατί ἔλα τὰ δημοσιεύματα αὐτίσας πρὸ βήρην σὲ ἀπαντήσεις, τὰ ἔβαλα. Ἀποδοῖμαι μάλιστα ποὺ χάρησαν τοῦ Θεοῦ, γιατί κι' αὐτὰ θάταν βέβαια καλὰ. Τώρα συγχάρω τὸ Κουτορνίδι γὰρ τὸ βράδειο καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία του, γὰρ νὰ τὴ βάλω στὴν 36ῃ Κυριακῇ, ὅπως στὴ σημερινῇ ἔχω τὸ Φωτεινοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δέμοντωφ, ἄ. (ἄγνωστος). Πελλήνευς, ἄ. (ΒΒ). Μανυβέλα, ἄ. Κόρησα Δαβερνῆ, κ. (ΕΚ). Ὁρραφὶ Χωριατοπούλα, κ. (ΑΣ). Ξενιτεμένο Πουλί, ἄ. (ΒΣ). Ἰερὸν τῆς Ἐλευθερίας, ἄ. (Ταρζάν). Ἀλῆ-Πασά, ἄ. (***)

Εἰς ὅσους μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, θάπαντήσω, ἔστω καὶ μὲ λίγα λόγια, σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 8 Δεκεμβρίου)

658. Δεξιόγραφος

Ζῶο μυηκαστικὸ
Κι' ὄνομα ἀσυναίσθητο
Συγκροτοῦν δημοτικὸ
Βασίλειά ἐξαιρέτο.

Νίκης Ἀργυρίου

659. Δογματικὸς Δεξιόγραφος

Ἐκεῖνο ποὺ θά χρειασθῶ
Σὰν κάτσω σὸ γομφεῖο,
Γίνεται μ' ἓνα μοναχὸ
Μὰ ὀλόμαυρο ψηφίο.

Ἄριων

660. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε κάτσα, βάλε ζῆτα
Καὶ ἀφαίρεσ' ἓνα φῶ,
Κι' ἀπ' τὸ μέγα ψάρι κοῖτα
Ἄνδρα ἄγιο, ἱερό.

Καπετὰν Φασαρίης

661. Τονόγραφος

Ὁ τόνος κατεβάστηκε
Τοῦ ῥήματος καί, τήρα!
Ἄμεισος παρουσιάστηκε
Ἄμειλιχτῇ ἡ μοῖρα.

Αἰλιάνη

666. Πυραμῖς

+
+ *
* * *
* * * + * * *
* * * + * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως φιλόσοφος. Ὁριζόντιος ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρὰν = σύμφωνον, πτηνόν, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, χώρα τῆς Ἑλλάδος, ἱστορικὴ πόλις τῆς Μακεδονίας.

Μαθρὸς Ἀετῶ;

663. Κρυπτογραφικὸν

12345671 = Σφοδρῶτα
245 = Περνῶ...
345674 = Ἀγγεῖον
47624 = Ὀμιλεῖ
545456 = Ὀρος
65451 = Πόλις
7421 = Ἐνδοξος

Πέτρος Ρινοῦαι

664-668. Φωνηεντόγραφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε φωνήεντος, ὁμοσχημῶς φορὰς ἑπαναλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωφὸν δίνεται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

βλκλ, πῆσ, εββσ, σδμειν, σῆλπ.

Περσὸς

669. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τάχικα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ὀρχαῖον γνωμικόν:
Ἐαρ, ἐγείρω, παιδίς, γῆρας, ἐμπρός, ἐπί, ἀνάτος, φίλος, κέζος, τόλμη, πολύ, κατά.

Α. Π. Κ.

670. Φωνηεντόλιπον

* - σφς - σν - δμν

Βέλγας

671. Ἰνδικὸς Γαῖφος

τι (ἄρθρον) - λθ (ἀπαρθέμων) - εβ (ῥῆμα) - φθ (ἀπαρθέμων)

Νίκη τοῦ Παιωνίου

Διὰ τοῦς Γαλλομαδαίς

672. Enigme

Mon éclat éblouit le plus noble des sens;
Il faut me presser pour me [faire];
Si celui qui me tient me presse [se trop longtemps,
Je redeviens ma propre mère.

Εβελπίς

673. Rébus

M' an tir C I H

Φαίδων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 80

438. Δουλοῦδια (Δουλοῦ, διὰ.) — 439. Νερό (ναί, ρῶ). — 440. Φιλύρα-λύρα. — 441. Ποδιά - ροδιά (ροιά καὶ ροδιῆ.) — 442. Πελιάς. — 443. Μ

ΤΙ Σ

Η Υ Δ Ν Α

Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ

Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η

444. ΔΥΣΙΜΑΧΟΣ (δύλος, Σαμος, Ἰόλαος, μύλος, ἄλας, χαμαί, δχλος.) — 445. ΤΑΡΑΣ (Ταραχῆ, Ἀγάρματος, Ρυπαρὸς, Ἀγοράζω, Σχοτεινός.) — 446. Ὁ λύκος ἀπὸ τὰ μετονημένα τρώει. — 447. Τὰ ἔξοχα εἰσὶ σπάνια. (Τὰ ἔξ, ὄχ α εἰς Ἰσπανία.) — 448. DELICE

ETOLE

LOVE

I LE

CE

E

449. De grande montée, grande chute. (D grand et man thé, grande chute.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόρη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τὸμος δρ. 25, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τὸμος ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τόπολῳ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλεονάζουσα λέπτα 70 καὶ μὲ περὶ αὐτὰ δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαράτητη.

ΚΖ — 946

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ

Ἀ ποτελέσμαν Β' διαγωνισμοῦ. Αἶμα ἑλληνικήσις. Βραβεύονται: Σκανδαλιάρχο Διαβόλου, Παποδοπούλου, Πούλα, Σύνδεσμος Διαβόλων. Λοιποὶς ἐχάρησεσθων. Στείλετε ταχικὰ. ΝΕΑ Δύσις: Γεώργιον Κ. Παπαγεωργίου, π. ρ. Ἀνδρίτσαιναν.

ΚΖ — 957

Κ ΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΕ, σὴν πολλὸ κούτσοπορὸ μάχαγες. Ἀκοῖς 30 ἀνακαλύψεις!! Προσέχτε γιὰτί θὰ πάρεσι κατῆφορ... ΣΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙ, ἐνεργεῖτε ἑγνοῖσι τοῦ Ἀντιπροέδρου; ...

Γενναῖα Σπάρτη

ΚΖ — 958

Κ ἀπετὸν Φασαρίης = Γεώργ. Κουτρουβίς. Τὴν ἐπὶσθς, μὲρὸ μου. Διπλωμάτης

ΚΖ — 959

Α τρέμητο Εὐζωνάκι = Σαραντάρης. Λούσκα! ... ΚΑΠΟΙΟΙ

ΚΖ — 960

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρῖσσομεν 456ῃ μέρων διαγωνισμὸν χαρτῶν. Βραβεῖα 5 Δύσις: Γεώργιον Κ. Παπαγεωργίου, π. ρ. Ἀνδρίτσαιναν.

ΚΖ — 961

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἸΤΤΑΝ

Ἀ ποτελέσμαν Α' διαγωνισμοῦ: Ἀπαντήσεις 10. Βραβεῖα: Α') Κερωνός. Β') Ἀμλετ. Γ') Ἀστραπόβροντο. Ἀποστειλάτε 5 δρ. διὰ ταχυδρομικὰ. Δύσις: (ΚΖ — 531). Ὁ σύλλογος διαλύεται ἐνεκεν λόγων.

ΚΖ — 962

Νικ-Κάρτερ (Πλουτῆ, ἦθελες νὰ κἀνης τὸν ἔξροτο, ἀλλὰ τὴν ἔπαδες. Εἶσι δεινὸς ἀποκαλυπτήσι! Ἀσούσκα!

ΚΖ — 963

Π αῖα ἀλληγορητικὴ καὶ ἀντιπαλήθη Μ. Μυστικῶν. Ἐχρηστέα εἰνεῖσων ποῦ μοῦ χάρισαν ἐχάρηστές στυγιές μὲ μείναι ποῦ μοῦσοτεῖαν. ΜΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥ 21

ΚΖ — 964

Τ ὁς «Σωματοφύλακες» θὰ τοῖς ἐμάκα, γιατί μὸ κἀπῖσαν σὸ ρουθόδο. Σωματὰ μὲ τοῦς ἀντιπαλοῦς μου, γιὰ νὰ τοῖς ἐμπερὸδῶ γληγορότερα! Γράψτε μέσον Διακλάσεως ἡ δι' ἄγγελίας.

ΜΑΝΑΒΕΛΑ

ΚΖ — 965

Σ ρυκοῦφ, Ἀμλετ, Κολοκυθόπορε, Ἰδαντιμέ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ; Αἰοῖς μου! Ἀλεξοπουλον. Φυλῆς 89Α, Αθῆναι. Εὐγενές Ἰδαντικόν.

ΚΖ — 966

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

Φ ΝΑΡΟΙ! Ὅταν φημιφρόνιτος κανεῖς λέει πὸς ἔχομε νῆαυτάδες (!) θὰ μὰς ἔρε: ἄσφαλος καὶ κῆτω ἀπ' τὰ ψευδώνυμά μας! Ἐὰς προκλιόμῃς λοιπὸν μὲ μὰς ἀποκαλύψετε εἰς τὸ 48ο φυλλάδιον! Κι' ἀπὸ γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴ φῆμη (!) σας, Ἀλαστε δὲν σὰς εἶναι κόπος... μὰς ἔρετε.

ΚΖ — 967

Δ ἐν κρῖδομαι καὶ κἀνῆτε καὶ οἱ δυὸ λάθος. (Σημ. Αἰαπῶ — Δὲν εἶναι οὐτε Κιτανίδης οὐτε Γιάννης Αγοροδάσις δ...)

ΤΙΝΟΣ ΒΟΥΤΑΙ

ΚΖ — 968

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΩΝ

Σ ὠματοφύλακες, τόσο πολλὸ σὰς παρά τῃ ἡ ἔσθη ὅστε νὰ παρὸλογοῦτε! Ἐτὰ σωστὰ σας, νῆμα, μὰς καλέτε σὲ ποιομαχία; Λοιπὸν, κκ. (Σωματοφύλακες, δεχόμεθα περιμένοντες νῆρησθε. Ἡ δὲ ἀποκάλυψις τοῦ Παραρητήματος Ἀθῆνων, τῆν ὁποῖαν, εἴτε ἀληθῆς εἴτε ἐδαφικῆμῆν εἶναι, βέλομεν ἐκδημηθεῖ ἀπὸς, μᾶστε. Ὅτι ἔδειξτε ὄλο τὸ μέγεθος τῆς ἀναπόρίας σας. Ἐτὴν «Ε. Κ. Α.» δὲν εἴπισατε, γιατί μὸνοι μὰς θέλομεν νὰ σὸς δεῖξομε τὴν ἔξῃ σας μὲ ἄδικα παιδεύσει! Γιὰ τὸν ἔξῃ μὲν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν «Κνωσσὸν» τολμῆσσαντες νᾶσοκαλῶσθαι μᾶς ἐμφοδοσόμεθα. Τοῦς μὴδὲν ἀξίοντας καὶ ἐπιδραστικὸν εὐδαιμονίας παραπέμπομεν σὴν (ΚΖ — 541). Ἐπιανθῶσις, ἔθρηπν ἢ ἡ σιρὰ σας ...

Ὁ Πρόεδρος

ΣΕΠΟΥΡ ΠΑΜΑΤΕΟΣ

ΚΖ — 969

Ε ἔκολουθεῖ ἡ ΦΑΝΑΡΙΔΑ: Παντοχού Παρῶν — Νέλλη Καλογοπούλου, Ἄδρα τοῦ Εὐαγγέλιου — Ἀργεντοῦδου, Τάνη Μανωλῆ — Ραβδα! Ἀσούσκα βράστα μὰς!!!

ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝΑ ΦΑΥΑΡΩΝ

ΚΖ — 970

Ν ἐραῖδα τοῦ Γκαλέω, προσάθησε... διότι... (Σημ. Αἰαπῶ — Ἡ Ἀριστοκρατία δὲν λέγεται Γιαννοπούλου). Ἀριστοκρατίσσια

ΚΖ — 971

Α ποτελέσμαν πρώτου διαγωνισμοῦ μου «Ἐλαβα 12 ἀπαντήσεις. Βραβεῖο τὴν Μ... (διεθνοῖς σας;) (Τόμος Α' περιόδου) καὶ Σύλλογο Κυνηγῶ (Στέλλα Βιολάντη). Τοῦς ἄλλους ποῦ μὲ τίμησαν μὲ τὴν καρτερίδα τοῦς ἐχάρηστέ. Νέρεσι, Μ. Μυστικὰ ἐστῆσαι, δὲν ἔλασσε; ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΙΟΥ

ΚΖ — 972

Α ἄμλετ, ἐπειδὴ δὲν ἔχε τὴν ἰδικὴν σου εὐφροσύνην, πᾶς καδὲ σὺλητισμὸν παῖ σου! Προσέχεται, τότε γιατί λέγεσαι προσοχήν καὶ ὄρη πρόσκοπος; Ἄ Δάφνη, διάβασ τὴν (ΚΖ — 770) ἄγγελια!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ

ΚΖ — 973

Α τρέμητα Πολεμιστὰ! Δὲν εἶσι ἀρκετὰ ἀτρόμητος νὰ μὲ πολέμησι!! Εἶσι οἱ Γιωκογιάννης!! ... ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ

ΚΖ — 974

Τ ὄρα μόλις ἔβησε ὁ Ἄλῆ-Πασά, ἀλλὰ πρέπει νὰ φοβᾶσθε, διότι μὲ τὰ ἑσκατιστήρια τοῦ θά ἀποκαλύπτει μόνον σκατιστήρια... Ἄλῆ-Πασάς

ΚΖ — 975

Υ κακοῦσθε εἰς τὰς διαταγὰς, ἔχετε τὴν φιλίαν μου, τὰ μόνῃ μῆσα διὰ νὰ μὴ βασανισθῆτε. Ἄλῆ-Πασάς

ΚΖ — 976

Ὅσοι δέχονται τὴν φιλίαν μου/εἶτε γράψον εἰς Μικρὰς Ἀγγελίας! Ἄλῆ-Πασά, θέλω τὴν φιλίαν σου. Ἄλῆ-Πασάς

ΚΖ — 977

Ταρζάν, γράψε εἰς Μικρὰς Ἀγγελίας Ἄδιν σου. Ἰερολεχίτης

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΩΙΚΙΑΝ

συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλοῦσων ἀμείσως τὴν νῆαν των δευθύνων εἰς τὸ γομφεῖο μὰς, ἀποστειλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐπιτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.